PROLETARYA PARTİSİNİN REORGANİZASYONU VE HALK KURTULUŞ CEPHESİ İÇİN

devrimci derleniş

YIL : 1 SAYI : 3 — 6 EYLÜL 1977 — SİYASİ GAZETE — FİATI : 250 Krş.

BUNALIM DERİNLEŞİYOR

Site yurdundan 63 kişi gözaltına alındı (9 Ağustos Milliyet)

8 Dernek kapatıldı (19 Ağ. Politika)

172 Öğrenci gözaltına alındı. Site ve Kadırga yurtları arandı.

Hür Cam-İş Mersin şubesi gerekçesiz kapatıldı. (21 Ağ. Politika)

Tekel Ürünlerine % 160'a varan zam yapıldı.

Polislerin evlere yaptığı baskınlarda, İstanbulda bir devrimci öldürüldü, İzmir'de iki devrimci kız yaralı yakalandı.

OECD raporu: Türkiye fiyat artışlarında dünyada birinci (25 Ağ. Cum.)

Enerji bunalımı: Haftada 1,5 milyar lira kayıp (21 Ağ. Politika)

Nusaybin'de Hayat pahalılığını protesto mitingine polisin ateş açması sonucu 1 kişi öldü.

Bunlar; son aylarda gazetelerde hergün yer alan haberlerden sadece bazıları. Ve son bir ayın bilançosu: 40 ölü, yüzlerce yaralı, 50 den fazla bombalama.

Ve Koleradan ölen halkımız... Hakim sınıfların belediyelere destek olmaması sonucu altyapı hizmetlerinin (su, kanalizasyon vs.) götürülmemesinden gecekondu insanlarımız ço'uk çocuk, genç, ihtiyar koleradan, tifodan kırılıyor.

Görüldüğü gibi çok hareketli günler geçirmişiz. Daha da geçireceğiz. Egemen sınıflarca ve onların «hür basın» ınca halkımıza anarşi diye yutturulan bu saldırılar daha çok devrimci gençliğimiz ve ilerici yığın örgütleri üzerinde yoğunlaştırılıyor. Hergün içimizden bir kaçımız bir köşe başında kahpece bir kurşunun, «faili meçhul» cinayetlerin kurbanı oluyoruz. Bu cinayetlerin faili olan Finans Kapital + Tefeci Bezirganlar çetesi, bir de kalkmış, karagöz oyunundaki çıfıt gibi utanmazca hem vuruyorlar hem de «ne vuruyorsun be» diyerek feryadı basıyorlar. Polisin yetkilerini arttırmak, «modern silahlarla» tichizatlandırmak için kanun tasarısı hazırlığına girişiyorlar. Tüm devrimcilerin ve işçi sınıfımızın ortaklaşa verdiği mücadele sonucu kaldırmak zorunda oldukları sıkıyönetimsiz sıkıyönetim olan DGM leri tekrar başımıza musallat etmeye çalışıyorlar. İşte «Hür basın»ın çarşaf çarşaf yayınladığı ve halkımıza «anarşi hortladı» diye yutturulmak istenen bu olayların üzerindeki peçeyi kaldırınca altında hakim sınıfların içine düştüğü ekonomik ve siyasi (KKK atanamaması, meclis başkanının seçilememesi ve üç partinin Yeni MC icraatındaki çekişmeleri vb.) bunalımı görüyoruz.

Yine son haftaların gazetelerinde ekonomik krizi belirten haberler ve zamlar gırla gidiyor. Devalüasyon, Uluslararası para piyasasında Türk parasının değer kaybı, döviz darlığı, dış borçlar, ihracatın ve ithalatın zorluğu, Uluslararası para fonunun Türkiye'yi sıkıştırması ve kredi vermemesi, enerji bunalımı vs. vs.

Bilindiği gibi Yeni MC iktidara gelir gelmez yerli ve yabancı parababalarının isteği doğrultusunda davrandığını göstermek için % 6 oranında devalüasyon yaptı. Hemen bunu tekel maddelerine yapılan % 160'ı bulan zamlar izledi. Yetti mi? Yetmedi. Yetmiyecek elbitte. Çünkü içine düştükleri bunalım %6 lık bir devalüasyonla atlatılacak gibi değil. Döviz yokluğu sonucu ithalatın büyük bir bölümü yapılamıyor ara malı bulunamıyor ve yatırım yavaşlıyor. Enflasyon hızlanıyor. Sanayinin yavaşlaması doğal olarak işsizliği artırıyor. İlaç sıkıntısı ve enerji bunalımı artarak devam ediyor. Başta petrol gelmik üzere birçok temel ihtiyaç maddesi % 100'ü aşan zamları bekliyor. 1978 yılı sonuna kadar 1 milyar 580 milyon dolarlık borcu ödemesi gerekiyor. Esas can alıcısı, **Uluslararası Para Fonu kredi vermek için Türk parasının % 40 oranında devalüe edilmesini istiyor.** Bu ise şimdikinden kat kat fazla zam, pahalılık, işsizlik demektir. Ve işte yerli ve yabancı parababaları bunu gerçekleştirmeye çalışıyorlar. Ama nasıl girçekleştirecek'er?

Halkımız daha şimdiden %6 lık devalüasyon ve yapılan zamlara tepki gösteriyor. «İstemezük» belirtileri başgösteriyor. (Bunun böyle olması gayet doğal ve normal birşey. Çünkü bir avuç kan emicisi finans oligarşisinin daha fazla kâr etmek, vurgun sağlamak için başvurduğu ve kendilerini ölüme götüren bu çareler, üretmen halkın yaşantısına direkt etki ederek ve iliğine dek sömürülmesi pahasına sağlanıyor.) Bu durumda % 40 lık bir devalüasyon ve

Polis devrimci öğrencilerin kaldığı Site Yurdunu baştı

Arızalar sürerken elektriğe % 75 zam geliyor

öğrenci vuruldu, bir eczaneye atlayıcı madde atıldı

Uluslararası Kalkınma Bankası 70 milyon dolar kredi verdi

Polis taktik değiştirdi

Demir, çimento, kömür ve petrole yapılacak zam hazır

Elektrik zammı bir süre ertelendi

Sümerbank'ta toptan satışlar durduruldu

Sanayiciler çe... mallara zam öner...

«Business Week»e göre, Türkiye malî çıkmazda

● Uluslararası Para Fonundan bir heyet 5 eylülde Türkiye'ye gelecek ve durumu yerinde inceleyecek

Haziranda 72.588 kişi ve İşçi Bulma Kurumu'ndan iş isteğinde bulundu

Tekel'e yüzde 150 oranında zam yapıldı

başyazı

DAĞINIKLIĞA DERLENİŞ

Bugünlerde gazetelerde zam ve siyasi cinayet haberlerinden geçilmez oldu. Finans kapitalin içine düştüğü ekonomik ve siyasi bunalım devam ediyor. K.K.K. atanamıyor. Enerji kısıntısı had safhada. Yeni zam paketleri hazırlanıyor. Ücretler dondurulmak isteniyor. Finans-Kapital yağma ederek ekonomik iflasa sürüklediği Türkiye'nin bu bunalımını halkın sırtına yıkmak, kendi vurgunundan taviz vermemek çabasında. Burjuva basını söylüyor. «Batılı finans çevreleri eğer Türkiye bir devlet değil de bir ticari firma olsaydı; iflas ettiğini beyan etmek zorunda olurdu».

Evet, uluslararası Finans Kapital'e peşkeş çektiği Türkiye'yi bu hale getirmiştir, Finans Kapital-Tefeci-Bezirgân ittifakı. Ve siyasi cinayet, sabotaj, anarşi gürültüleri arasında zamlarla, devalüasyonlarla bu bunalım halkın sırtına yıkılmak isteniyor Hatta bal gibi yıkılıyor.

Burjuva basınının bile açıklamak ve eleş-

(Devamı 2. sayfada.)

başyazı

Baştarafı 1. Sayfada.
tirmek zorunda kaldığı bnualımı halka en iyi anlatabilecek, (propaganda, ajitasyon kapabilecek) daha da önemlisi halkı bu bir avuç vurguncu, kan dökücü, zümreye karşı örgütleyecek, ordulaştıracak sosyalistlerimiz ne haldeler? 20-30 dergi çevresinde gruplaşmış, çil yavrusu gibi dağınıklar. Kimi gruplar ise sözüm ona «Proletarya partisi»dirler.

Bu dağınıklığın nedenleri ve sonuçları üzerinde elbette durulmalı, bilince çıkarılıp bu rezil çember kırılmalıdır. Türkiye sol ortamını kaplayan birlik tartışmaları ve kitle örgütlerinin, güçbirliği çabaları olumlu bir yolda bulunulduğunu gösteriyor.

Güçbirliği çabaları henüz yeterince istenen düzeye gelememiş; gerçek eylem birliğine dönüşememiştir. Fakat sosyalistlerin biribirlerine tahammül edebilmesinin tolerans gösterebilmesinin, somut ispatı olmuştur. Herkesin görevi, bu beraberliği gerçek eylem birliğine, gerçek Halk Cephesine giden yolda bir ilk adım olarak değerlendirip, geliştirmektir.

Örgütlerin bir araya gelebilmiş olmaları elbet olumluluktur. Yalnız bizi «tamam, herşey oldu bitti» saflığına götürmemelidir. Tam aksine, eğer Türkiye'deki ciddi tüm Marksist-Leninist eğilimler biribirine tahammül gösterip bir araya gelemez, eylem birliğine, örgüt birliğine ulaşamaz ise kitle örgütlerinin güçbirliği uzun süreli olamayacaktır. Ya gruplar arası siyaset farkından dolayı Güçbirliği çatlayıp, dağılacak ya da hakim sınıfların saldırıları karşısında bu zayıf yapısından dolayı yenilgiye, bezginliğe düşüp dağılacaktır.

Çünkü unutulmaması gereken nokta: «Gerçekte emekçi sınıfı birleşik cephesinin başlatıcısı, örgütleyicisi ve itici gücü sadece So Sosyalist Partidir.» (G. Dimitrov. F.K.B.C. s. 139). Eğer biz, Türkiye Proletaryasını Sosyalist partiye kavuşturamaz, onu Tüm Türkiye Halkının ÖNCÜsü haline getiremez isek, Kitle Örgütlerinin Güçbirliği bütün iyi niyetlere rağmen dağılmaya mahkûm olur.

HAREKETİN BİRLİĞİ MÜMKÜNDÜR.

Kitle Örgütlerinin Güçbirliği girişimi, eğilimlerin birbirleriyle diyaloğa geçmesi ve kalıcı bir eylem birliğine, Proletarya Partisinin Reorganizasyonuna ve Halk Kurtuluş Cephesinin kurulmasına giden yolda ilk adım olabilir. Olmalıdır. Tüm Sosyalist eğilimlere düşen büyük bir sorumluluktur; hareketi kalıcı kılmak, daha da önemlisi rayına oturtmak.

Hareketin rayına oturmasının anlamı ise, şudur : «Finans - Kapitalin Biricik Saldırı Cephesi önünde: peynir ekmek kadar şiddetle ihtiyaç duyulan iki şeyden birincisi : olabildiğince Darlığına - Homojen bir çelik çekirdek (Proletarya Partisi) kurmaktır; ikincisi : olabildiğince Genişliğine-Heterojen biricik Devrimci Güçler Cephesi kurmaktır. Bir türlü kuramıyorlar. Çünkü bu iki şey, boyuna, birbirinden ayrı olabilirmiş gibi konuluyor. İki şeyin zıt karakteri skolastik kafaları karıştırıyor». (Dr. H. Kıvılcımlı, Anarşi Yok! Büyük Derleniş!, s. 18).

Bu amaca yönelmeyen her propaganda-ajitasyon gevezelikten, her çaba beyinsiz işgüzarlıktan öteye geçemez. Geçemiyor da. İşte, sosyalist ortamımız birlik çığlıkları ile dolu; ama gruplar yine de bir araya gelemiyor. İşte, aylardır süren güçbirliği toplantıları, bildiri yazmaktan öte meyve veremiyor, hareket koyamıyor, bocalıyor.

Zaaf, her gurubun birlik çağrısı yaparken bile kendi tekkesini üste çıkarma önyargısını yenemeyip soyut çağrılarla yetinmesinden kaynaklanıyor. Bu ise hiç kimseyi inandırmıyor. Sosyalist gruplarımızın meseleyi ele alışlarını tek tek gözden geçirirsek mesele daha somut anlaşılabilir.

BİRLİK NE DEĞİLDİR

KURTULUŞ

«BİRLİK YİNE GÜNDEMDE»

Türkiye'de devrime giden yolu açacak olanlar, Türkiye'ye özgü yolu yaratanlar olacaktır. (Kurtuluş S.D. sayı 14, Devrimcilerin birliğinin inşaası yine gündemdedir) 1977 Türkiye'sinde Kurtuluş Türkiye'ye özgü yolu yaratacak. Geçmiş mücadele böylesine ucuz inkâr edilemez. Geçmiş eleştirilebilir, geliştirilebilir, ama o yok sayılarak «Türkiye'ye özgü yolu yaratmak» Küçükburjuvaca tarihi kendisiyle başlatmaktır. Türkiye solunda 1960 lardanberi zuhur eden her sosyalist eğilim aynı hastalıkla yola çıktı. Teori uyduracağım diye güleryüzlü sosyalizmler, MDD'ler, öncü savaşı, PDA, TSİP, sahte TKP vs., vs.'leri zortlatanlar hep çarpılıp durdular. Kimisi söverek söndü gitti, kimi çalıp çırparak. Kurtuluş bu olaylardan ders çıkarmamışa benzer.

«Bugün yine sosyalistlerin saflar oldukça dağınık. Yine partileşmeyi esas olarak alan davranışlar, doğru davranışlar.» (a.g.e. s. 11). Dağınıklık kabul ediliyor. Fiilsiz bir cümleyle de partileşmeden bahsediliyor. Parti nasıl «inşaa» edilebilecek sorusuna ise somut bir cevap maalesef yok. Onun yerine şöyle denir : «Bu zor günlerde sosyalistlerin özellikle nüanslar üzerinde fırtına koparmayı bir yana bırakmaları gerekiyor. Önümüzdeki günler anti-faşist mücadelenin yoğunlaşacağı günler olacaktır. Ve devrimciler ,aralarındaki yapay düşmanlıkların sadece faşistlerin işine yarayacağını, bunlardan da anti-faşist mücadelenin yara alacağını görmelidirler.» (a.g.y. s. 11). Bu söylenenlerin hepsi olağanüstü doğru. Ama işte hepsi o kadar. Anti-Faşist mücadele hangi araçlarla (örgüt biçimleriyle) veirlecek, bu araçlar nasıl, nerede, kimlerle, hangi prensipler çerçevesinde «inşaa» edilecek. Maalesef bu sorulara somut açıklık yok. Yani parti nasıl «İnşaa edilir, Halk Cephesi nasıl oluşturulur belirlenmemiş oluyor.

DEVRİMCİ YOL

«Bu, devrimcilerin faşizme karşı mücadelede SAVUNMA durumunda bulunmaları demektir. Bugün faşizme karşı mücadelede (pasif ve durağan olmayan) devrimci bir savunma çizgisi asla terkedilmemelidir. Faşist terörün etkisizleştirilmesi için, faşist demagojiyi açığa çıkararak, tüm emekçi halkın anti-faşist mücadeledeki omuz omuza mücadele ve dayanışmasını sağlamak için çaba harcamalıyız. Her mahallede her iş yerinde, her bölgede tüm halkı birleştirmek için mücadele etmeliyiz.

Faşizmi böyle bir «Devrimci mücadele anlayışıyla ezeceğiz» (a.b.ç. D. Yol sayı: 7).

Bir sürü parlak, cafcaflı, sözden sonra faşizme karşı çıka çıka «Tüm emekçi halkın anti-faşist mücadeledeki omuz omuza mücadele ve dayanışmasını sağlamak için çaba harcamalıyız, her mahallede, her iş yerinde, her bölgede tüm halkı birleştirmek için mücadele etmeliyiz.» «Devrimci mücadele anlayışı» çıkıyor. Oysa faşizme karşı mücadele örgüt meselesidir. Proletarya Partisinin motorluğunu yaptığı Halk Kurtuluş Cephesi olmadan faşizmle mücadele de, devrim de hayalden öteye geçemez. Devrimci Yol bize somut örgütlenme metod ve biçimleri yerine soyut bir «Devrimci mücadele anlayışı» sunmakla başlanılan noktada durmaktan başka bir şey önermemiş oluyor. Geçen zamana yazık oluyor.

«Faşizm, Demokratik Kitle Örgütleri ve Birlik Sorunu» yazısında ise demokratik kitle örgütlerine eylem birliği, somut biçim olarak, da «direniş komiteleri» önerilir. Elbette tüm kitle örgütleri, tüm emekçi halk faşizme karşı eylem birliğine girmelidir. «Direniş Komiteleri» ya da başka isimlerle bu eylem birliği sağlanabilir. Fakat sosyalistlerin birliği, Proletarya Partisi yok ise «direniş komiteleri» ve diğer biçimler merkezileşmemiş, Türkiye çapında tek merkezi otoriteye sahip değilse kurulabilmeleri, hele başarılı olabilmeleri hayal olmaktan ileri gidemez. Yani demokratik kitle örgütlerinin «direniş komiteleri» kurmaları anti - faşist mücadelenin başarısı için, yeterli değildir, olamaz. Olsa olsa sosyalist eğilimlerin görevini kitle örgütlerine yıkmak olur.

ÖZGÜRLÜK YOLU (Sayı 27, Ağustos).

«Demokratik-Yurtsever saflarda Güçbirliği için çalışalım» yazısında devrimciler arası ilişkilerde zor yöntemlerine başvurulmasına haklı olarak karşı çıkıyor. Yazının tümüne katılmamak mümkün değil. Ve yazı yine şu doğru temenni ile bitiyor: «Güçbirliği ve dayanışma oluşturmada her ilericiyim, devrimciyim diyene sorumluluk düşer. Düşmanı sevindirecek çatışmalara değil, emekçi halkımızı sevindirecek dayanışmaya önem verelim, bu yönde çaba gösterelim (a.b.ç.). Yine somut biçimler, metodlar yok. Soyut «dayanışma» ile konu geçiştiriliyor.

PROLETER

«Anti-Faşist halk cephesi işçi sınıfının ve yanında yer alacak diğer sınıf ve katmanların örgütlü mücadelesi ile gerçekleşeceğini unutmadan sosyalistler kendi örgütlerini oluşturma işine hız vermelidir. Ayrıca değişik sınıf ve tabakalar kendi içlerinde

(Devamı 14. Sayfada.)

"İKİ SÜPER" OPORTÜNİZM (III)

MAOCU BOZKURTLAR
BOZKURTLAR, FAŞİST BİRLEŞİYORLAR?
Faşistler ve sosyal-faşistler tek bir karşı-devrimci cephedir

«MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ» VE STALİN

«Mao Zedung Düşüncesi» (ya da Maoizm» bugün, Sovyetler Birliği'nde gerçekleştiğini iddia ettiği karşı devrimi, Stalin.in ölümü ile başlatmakta ve Stalin'e övgüler düzmektedir : «Kruşçev proletarya diktatörlüğünü ve sosyalist sistemi kötüledi ve böylelikle gerçekte kapitalizmin Sovyetler Birliği'nde ihyasına yol açtı. Stalin'i tamamen inkâr ederek gerçekte Stalin tarafından yücelerde tutulan Marksizm-Leninizmi inkâr etti ve revizyonist sel için sel kapaklarını açtı.» (ÇKP. Dünya İşçi Sınıfına Tarihî Dersler, s. 131).

«Kruşçev kliğinin yönetimi altında bile, SBKP'nin üye kitlesi Lenin ve Stalin tarafından yaratılan şanlı devrimci gelenekleri taşımakta ve hâlâ sosyalizmi tutmakta ve komünizmi arzulamaktadırlar.» (a.g.e., s. 136).

Görüldüğü gibi STALİN, Marksizm-Leninizmin bayrağını yücelerde tutan şanlı bir devrimci önder olarak anılır.

Oysa 1962'lerden önce, «Mao Zedung düşüncesi»nin STALİN hakkındaki yargısı hiç de böyle değildir. Hattâ yukardaki yargının tam tersidir :

«Çin Devrimi Stalin.in iradesine karşı gelerek zafer kazandı. Lu Sün'ün, «Ah Ku'un gerçek hikâyesi»nde anlatılan sahte yabancı şeytan halkın devrim yapmasına izin vermiyordu...

... eğer Vang Ming'in ya da başka bir deyişle Stalin'in yöntemlerini izleseydik Çin devrimi başarıya ulaşamazdı. Devrimimiz başarıya ulaştığında Stalin bunun sahte bir şey olduğunu söylemişti.» (Mao Zedung yayınlanmamış yazılar. ÇENGTU konferansından konuşmalar 10 Mart 1958, s. 54).

«İnsanları korkutmak için bir kaç adam boyunda Buda'lar yapılmıştır. Kahramanlar ve Savaşçılar sahneye çıktıklarında sıradan insana benzememeleri sağlanmıştır. Stalin'de bunlardan biriydi.» (a.g.y.).

«1956'da Stalin eleştirildiğinde bir yandan memnun olmuştuk. Diğer yandan da endişelenmiştik. Kapağı kaldırmak, körükörüne inancı kırmak, baskıyı kaldırmak ve düşünceyi serbest bırakmak tamamen gerekliydi. Ama onun bir kalemde silinip atılmasına katılmıyorduk. Onlar Stalin'in resmini asmıyorlar ama biz asıyoruz. 1950'de Moskova'da Stalin'le iki ay tartıştım. Karşılıklı yardım anlaşması, Çin Doğu demiryolu ve sınır meselelerinde iki tavır aldık : Biri katılmadığımız teklifleri karşı tarafla tartışmak, diğeri de kesinlikle ısrar ettikleri teklifleri kabul etmek. Sosyalizmin menfaatleri açısından böyle bir şey düşünülemezdi. (Mao burada, 14. Şubat 1950'de imzalanan Dostluk, İttfak, ve Karşılıklı Yardımlaşma anlaşmasının şartlarının; kendileri için kötü olduğunu, bu anlaşmayla Sovyetler Birliği'nin Çin üzerinde ekonomik ve Siyasi etkinlik kurduğunu ima ediyor.) (y.n.) ... Stalin'in eleştirilmesinden sonra körükörüne inanç kurbanlarının gözleri bir parça açılmıştır. Yoldaşlarımızın eski atalarının da («Burada Mao bilerek, kendi gençliğinde dul imparatoriçe Zu-Si'yi belirtmek için kullanılan» eski Ata (Lao-Zu-Sung) terimini Stalin için kullanıyor.») (y.n.) hataları olduğunu anlamaları için, onu da tahlil etmeli ve körükörüne inanmamalıyız.») (a.g.y.)

Ve ÇKP Merkez Komitesinin Teorik yayın organı Jen Minjih Pao, Aralık 1956'da Stalin'in bütünüyle inkâr edildiği SBKP(B)nin 20. kogresine şöyle övgüler düzer :

«Sovyetler Birliği Komünist Partisi 20. Kongresi, Stalin'in önemli hatalarını ortaya sermiş ve Stalin.in hatalarının sonuçlarını tasfiye etmekte büyük bir cesaret göstererek Stalin putçuluğunu bertaraf etmiştir. Bütün dünyada Marksist-Leninistler ve komünizm davasına sevgi duyanlar, Sovyetler Birliği Komünist Partisinin hataları düzeltmeye yönelen çabalarını desteklemekte ve Sovyetler Birliği'ndeki arkadaşların çabalarının tam bir başarıya ulaşmasını dilemektedirler.» (Bilim ve Sosyalizm yayınları. Pekin, Moskova Çatışması, s. 110).

Yukarıda, Başkan Mao Zedung ve ÇKP'den yaptığımız uzun aktarmalardan açıkça anlaşılacağı gibi 1962'lerde önce Mao Zedung düşüncesi Stalin hakkında Kruşçev'le aynı kanıdadır. Hattâ daha da ileri gidip Stalin'e «Çin'in devrim yapmasına izin vermeyen sahte yabancı şeytan» diyerek küfredilmektedir.

Bugün, aynı «Mao Zedung düşüncesi» nin Stalin'e sarılması, O'nu şanlı bir Marksist-Leninist önder olarak sözde kabullenmesi inandırıcı bir davranış olur mu? Elbette olmaz. Bu, «Mao Zedung Düşüncesi»nin Stalin hakkında iki yüzlü, samimiyetsiz bir tutum içinde olduğunu gösterir.

Peki, «Mao Zedung düşüncesi» neden böyle bir tutum içine girdi? Dün sövgüler yağdırdığı Stalin'e bugün övgüler düzmek zorunda kaldı. Nedeni bizce açık. Bunu şöyle açıklıyabiliriz :

Stalin, hiçbir zaman bir Lenin değildi. Fakat Lenin'i en iyi anlayan kişiydi. Bunun için Lenin ölünce Uluslararası Komünist hareketin en yüce otoritesi olmak hak ve görevi Stalin'e düştü. Ve Stalin 1956'ya kadar, Mao Zedung ve çevresi dışında tüm dünya işçi sınıfı hareketince hiç tartışmasız Lider olarak tanındı. Oysa Mao Zedung 1935'de ÇKP'ne başkan seçilip yönetimi ele alır almaz Allahlığını ilân etti. Stalin ve Dimitrov'un liderliğindeki Komüntern'i (Üçüncü Enternasyonal'i) tanımadı.

«Üçüncü Enternasyonalin dağılmasından önce bile, biz üçüncü Enternasyonal'in Emirlerine itaat etmiyorduk. Zunyi Konferansında (Mao'nun ÇKP'ne Başkan seçildiği konferans). İtaat etmedik ve daha sonra, Düzeltme hareketi de dahil olmak üzere nihayet bir karar tasarısını («Partimizin Tarihindeki Bazı Meseleler Üzerine Karar») Benimsediğimiz ve «solculuk« hatalarını düzelttiğimiz Yedinci Kongre'ye kadar («Mao Zedung Düşüncesi»nin Partinin resmî ideolojisi olarak kabul edilip parti tüzüğüne geçirildiği 1945'de yapılan kongre) uzanan on yıl boyunca onlara hiç itaat etmedik.» (Mao Zedung. yayınlanmamış yazılar, s. 172).

«Mao Zedung düşüncesi»nin yerli-yabancı dervişleri bugün Sosyalist kampı parçalama suçunu SBKP(B)'ne yüklemeğe çalışırlar. Fakat yukarıdaki cümlelerden açıkça söylendiği gibi Uluslararası Komünist hareketin örgütlü birliğine ilk darbeyi vuran bizzat Mao Zedung'un kendisi ve O'nun liderliğindeki ÇKP'dir.

Çin'in dünyanın merkezi «Çin'in dünyanın yalnızca politik merkezi değil, askerî ve teknik merkezi de olması gerekmektedir.» (Mao Zedung 20 Ocak 1956 ÇKP Merkez Komite toplantısında konuşma.), «Mao Zedung düşüncesi»nin de çağımızın Marksizm-Leninizmi olması gerektiğine inanan Başkan Mao'nun ÇKP yönetimini ele geçirir geçirmez Stalin'e ve Üçüncü Enternasyonale savaş açması doğaldır. Bunun için «Mao Zedung düşüncesi» 1962'lere kadar Stalin'e hem kendisi küfreder, hem de Kruşçev'in yaptığı anti-Stalinist kampanyayı destekler.

Fakat 1962'lerden sonra taktiğini değiştirmek zorunda kalır. 1956'da SBKP(B) yirminci kongresinde Stalin inkâr edilmiştir. Ve geçen üç beş yıllık süre içinde anti-Stalinist tasfiye hareketi tam olarak gerçekleşmiş, sonuçlanmıştır. Bütün bunlar, «Mao Zedung Düşüncesi»ne göre iyi, hoş şeylerdir. Ama bu sefer de «Mao Zedung düşüncesinin» karşısına yeni bir engel çıkmıştır: Mao, devrilen Stalin'in otoritesi yerine kendi «Düşüncesi»nin geçmesini beklerken bu olmamış, «Mao Zedung Düşüncesini», ÇKP dışında hiçbir devrim yapmış parti kabul etmemiştir. Tam tersine ÇKP ve AEP dışında, iktidara gelmiş tüm marksist partiler de resmen olmasa da pratikte SBKP(B)'ni Uluslararası Proletarya hareketinin en üst makamı olarak benimseme eğilimi ağır basmıştır.

İşte, «Mao Zedung düşüncesi» bu yeni durumda, Uluslararası kariyerizim yarışında, karşısına dikilen bu yeni düşmanına karşı mücadelesinde, Stalin'in geçmiş başarılarından ve saygınlığından yararlanmayı ihmal etmemiştir. Bunun için, geçmişte Kruşçev'le kardeş kardeş küfrettikleri ve defterini dürmeğe çalıştıkları Stalin'e bugün sahip çıkmak gereğini duymuştur.

Bizce, bugün ÇKP'nin Sovyetler Birliğine, «Sosyal Emperyalist» diye küfretmesinin nedeni, Stalin'in ölmesi, «Kruşçev-Brejnev dönek kliğinin» iktidar olması sözde «karşı

(Devamı Arka Sayfada)

devrim» yapması değildir. Mesele, «Mao Zedung Düşüncesi»nin çağımızın Marksizm-Leninizmi olarak kabul edilip edilmemesidir. Kabul eden proleter devrimci, kabul etmeyen revizyonist, sosyal emperyalist, sosyal faşisttir. ÇKP bu savaşında karşısında dün Stalin ve Üçüncü Enternasyonali görüyordu, onunla savaşıyordu; bugünse Kruşçev-Brejnev'i ve SBKP(B)'yi görüyor, onunla savaşıyor. Başkan Mao, Kruşçev ve SBKP(B)'yle savaşının, Stalin'den yararlanmayı henüz akıl edemediği ilk yıllarında; 24 Eylül 1962'de yapılan Sekizinci Merkez Komitesinin Onuncu Genel Toplantısında bu gerçeği şöyle ağzından kaçırıyordu :

«Bütün 1960 yılını Kruşçev'le savaşarak geçirdik. İşte görüyorsunuz, sosyalist ülkeler arasında ve Marksizm-Leninizm içinde de böyle bir sorun ortaya çıkabiliyor. Ama gerçekte bunun kökleri, çok eskiden olmuş olan olaylarda, geçmişte yatmaktadır. Çin'in devrim yapmasına izin vermediler; bu 1945'de oldu. Stalin, iç savaşa girişmememizi ve Çan Kay Şek'le işbirliği yapmamızı aksi halde Çin Milletinin yok olacağını söyleyerek, Çin'in devrim yapmasını önlemek istedi. Ama biz onun söylediğini yapmadık. Devrim zafer kazandı. Devrimin zaferinden sonra ise, Çin'in bir Yugoslavya olacağından benim de ikinci bir Tito haline geleceğimden endişe etti. Daha sonra Çin-Sovyet İttifak ve Karşılıklı Yardımlaşma Anlaşmasını imzalamak için Moskova'ya gittiğim zaman, başka bir mücadeleden daha geçmemiz gerekti. Bir anlaşma imzalamak istemiyordu. İki ay süren görüşmelerden sonra, en sonunda imzaladı.» (A.g.e. s. 145).

Görüldüğü gibi, 1962 Eylülünde bile, Çin-Sovyet çatışmasının nedeni, bugün iddia edildiği gibi «Kruşçev Kliğinin karşı devrimine» bağlanmaz. Tersine «geçmişte olan olaylara», özellikle Stalin'in güya «Çin'in devrim yapmasına izin vermemesine» dayandırılır.

Bilindiği gibi «Mao Zedung Düşüncesi», 1963 başlarında birdenbire taktik değiştirerek bu tezin tam zıddına sıçrar: Stalin'e sarılır. «Kruşçev revizyonizmine» saldırır. Ve 1963 Ekiminden itibaren de talihsiz Anti-Marksist «Sovyet Sosyal Emperyalizmi» tezini icadeder.

«MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ»NİN DİĞER ANTİ-MARKSİST TEZLERİ

«MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ» DİYALEKTİĞE SİLAH ÇEKİYOR :

«Eskiden diyalektiğin üç büyük kanunu olduğu söylenirdi. Sonra Stalin dört kanun olduğunu söyledi. Benim görüşüme göre sadece bir temel kanun vardır, o da çelişme kanunudur. Nitelik ve nicelik, olumlu ve olumsuz, dış görünüşle öz, içerik ve biçim, zorunluluk ve özgürlük, olasılık ve gerçek vb; bütün bunlar zıtların birliği durumlarıdır.» (Mao Zedung yayınlanmamış yazılar. s. 195).

«Engels üç kategoriden söz etmişti. Bana sorarsanız ben bu kategorilerin ikisine inanmıyorum. (zıtların birliği en temel kanundur; nicelik ve niteliğin birbirine dönüşmesi nicelik ve nitelik, zıtların birliğinden ibarettir ve yadsımanın yadsınması ise hiç yoktur.) Nicelikle niteliğin birbirine dönüşmesini, yadsımanın yadsınmasını ve zıtların birliği kanununu aynı düzeyde yanyana koymak, «tekçilik» (Monizm) değil, «üççülük»tür. En temel şey, zıtların birliğidir. Nicelikle niteliğin birbirine dönüşmesi nicelik ve nitelik zıtların birliğidir. Yadsımanın yadsınması diye birşey yoktur. Olumlama, yadsıma, olumlama, yadsıma... şeylerin gelişiminde olaylar zincirinin her halkası, hem olumlama hem de yadsımadır. Köleci toplum, ilkel toplumun yadsınmasıydı, ama feodal toplum açısından olumlamayı teşkil ediyordu, Feodal toplum köleci toplum açısından yadsınmayı, ama kapitalist toplum açısından olumlamayı teşkil ediyordu. Kapitalist toplum Feodal toplumun yadsınmasıydı, ama o da sosyalist toplum açısından olumlamadır.» (Mao Zedung, A.g.e., s. 180).

Bu uzun aktarmalarda açıkça söylendiği gibi «Mao Zedung Düşüncesi», Marksist diyalektiğin, üç temel kanunundan ikisini açıkça reddediyor. Ve böylece Marksist diyalektiğin yerine ilk çağın Herakleitos Diyalektiğini koymuş oluyor. Bilindiği gibi her şeyin zıtların birliğinden ve mücadelesinden ibaret olduğunu ve her şeyin değiştiğini (Panta Rei = her şey akıyor, diyor Herakleitos) ilk söyleyen düşünür Herakleitos'tur. Hegel, Herakleitos'un bu diyalektiğini işleyip geliştirmiş fakat, idealist bir kabukla da üzerini örtmüştür. Marx-Engels Ustalar ise Hegel Diyalektiğinin bu idealist kabuğunu parçalayıp atarak içindeki devrimci özü alıp maddi bir temele oturtmuşlar, böylece biricik düşünce ve davranış bilimi olan Diyalektik Materyalizmi ortaya koymuşlardır. Şimdi «Mao Zedung Düşüncesi» «çağımızın Marksizm-Leninizmi» olma sevdasıyla, bu diyalektiğin iki temel kanununu «ben inanmıyoruz» diyerek inkâr ederse ne yapmış olur? Kuşkusuz, Hegel diyalektiğinin de gerisine düşerek ta M.Ö. 5. y.y.a yuvarlanıp Herakletios'la aynı çizgide buluşmuş olur.

«Mao Zedung Düşüncesi» «Engels üç kategoriden söz etmişti» diyerek, diyalektiğin üç temel kanununu Engels'in ortaya koyduğunu söylüyor. Marx'ın hiç adı anılmıyor. Oysa Marksizm üzerine azıcık bilgisi olan herkes bilirki Diyalektik Materyalizmi keşfeden Marx-Engels Ustalardır. Hattâ, Engels'e göre (Alçakgönüllülüğüne vermezsek) bizzat Marx'tır. Mao'nun bunu bilmemesi düşünülemez. Öyleyse neden meseleyi doğru koymaz Mao? Şundan: Bilimcil sosyalizm Marx'ın adıyla anılır. Engels yüce bir tevazu gösterip, «orkestrada ben her zaman ikinci keman oldum; Marx birinci kemandı» diyerek Marx'ın yanında gölgede kalmayı ve adsız kahraman olmayı seçmiştir. Bu yüzden, hem Marksist görünmek hem de Marksizme silâh çekmek isteyen herkese, Engels'e saldırmak daha kolay gelmiştir. Onlar Marksizmi, Engels'in şahsında fazla gürültü patırtı koparmadan mahkûm edebileceklerini ummuşlardır. İşte, Mao'nun Engels'e yüklenmesinin nedeni budur.

«Mao Zedung Düşüncesi» diyalektiğin ikinci (niceliğin niteliğe dönüşmesi) ve üçüncü (yadsımanın yadsınması ya da inkârın inkârı) kanunlarını inkâr ediyor. Tarihin koca Mao'ya oynadığı oyuna bakın ki, düştüğü bu inkâr batağında onu kimlerle birleştiriyor : Bildiğimiz gibi Alman ütopyacısı, küçükburjuva sosyalisti Bay Dühring'de Marksizm'e saldırırken Marksist diyalektiğin bu kanunlarına da özellikle saldırmayı ihmal etmemişti. Tabii, bu saldırıyı Engels, Anti-Dühring adlı eserinde cevaplamış ve Dühring'in defterini dürmüştü. Ve Rus Narodnik'lerinden Mihayilovski de aynı şekilde Marksizm'in diğer tezleriyle birlikte diyalektiğin kanunlarına saldırmışlardı. Onların saldırılarını da Lenin, «Halkın Dostları kimlerdir. Ve Sosyal Demokratlara Karşı Nasıl Savaşırlar» adlı eserinde cevaplamış ve hesaplarını görmüştü.

Yani, Başkan Mao'nun diyalektiğe silâh çekişi Marksizm tarihinde yeni bir olay değildir. Mao'da bu inkârıyla yeni bir şey söylemiş olmuyor. Sadece, diyalektiğin bu kanunlarına eskiden yapılmış olan saldırıları paylaşmış oluyor, o kadar. Onun için biz de burada, Mao'nun o saldırısına kendimiz yeniden cevap verecek değiliz. Çünkü aynı saldırılar eskiden yapılmış, Engels ve Lenin ustalarca da cevapları verilmiştir.

Bizce aynı cevaplar «Mao Zedung Düşüncesi» için de geçerlidir. Dinleyelim Ustaları da görelim bakalım; doğanın gelişiminde, toplumun gelişiminde, ve insan düşüncesinin gelişiminde, diyalektiğin, «niceliğin niteliğe dönüşümü» ve «yadsımanın yadsınması» kanunları geçersiz mi, geçerli mi?

«Mao Zedung Düşüncesi» iki kanunu inkâr ediyordu. Engels Usta da bu iki kanunu ayrı ayrı ele alıp cevaplıyor.

1 — NİCELİK VE NİTELİK

«Bu yasayı tanıtlamak için doğadan ya da insan toplumundan daha böyle yüzlerce benzer olgu çıkartabilirdik. Böylece, Marx'ın Kapital'inde, bütün bir dördüncü kısım (kooperasyon, işbölümü ve manifaktür, maşinizm ve büyük sanayi alanında nisbî artı-değer üretimi), nicel bir dönüşümün şeylerin niteliğini, ve aynı biçimde, nitel bir dönüşümün de niceliğini değiştirdiği, yani, Bay Dühring'in o hiç sevmediği deyimi kullanmak gerekirse, niceliğin niteliğe, niteliğin de niceliğe dönüştüğü sayısız durumları inceler. Örneğin, bir çok bireyin, kooperasyonunun, bir çok gücün birleşmiş bir güç halinde kaynaşmasının, Marx gibi konuşmak gerekirse, kendini oluşturan, güçler toplamından esas itibariyle farklı «yeni bir gizilleşmiş güç» meydana getirmesi olgusunu analım.

Bay Dühring tarafından eksiksiz hakikat yararına kendi karşıtına döndürülen aynı parçada, Marx, ayrıca, şu gözlemi de yapıyordu :

«İlk kez olarak Laurent ve Gerhard tarafından bilimsel olarak geliştirilmiş bulunan modern, kimya molekül teorisi, temel olarak, bu yasaya dayanır.» (F. Engels. Anti-Dühring s. 208-209).

2 — YADSIMANIN YADSINMASI

«Ancak bu noktada, tarihsel ve ekonomik olgulara dayanarak tanıtlamasını bitirdikten sonradır ki Marx şöyle devam eder : «Kapitalist üretim biçiminin ürünü olan kapitalist mülk edinme biçimi, kapitalist özel mülkiyeti yaratır. Bu, mülk sahibinin emeğine dayanan kişisel özel mülkiyetin ilk yadsımasıdır. Ama kapitalist üretim bir doğa yasasının kaçınılmaz zorunluluğu ile kendi

(Devamı 15. Sayfada)

DEVRİMCİ YOL BİLDİRGESİ VE KENDİLİĞİNDENCİ PARTİ ANLAYIŞI

Bugünlerde Hür basın (Burjuva basını) ve kâr amacı güden sol (!) yayınevleri, «Avrupa Komünizmi» adı verilen bir siyasi akımı, ısrarla ileri sürüyorlar. Avrupa Komünizmi Liderlerinin ilginç (!) iddialarından biri de. «Marksizm-Leninizm»in bilimcil olmadığı, bilimden yararlanmış bir teori olduğu» dur. Bu ve buna benzer iddialar oportunizmin, revizyonizmin klasik taktikleridir. «Marksizm-Leninizm bilimcil olmadığı için; evrensel kanunlara. prensiplere sahip değildir.» demeye getiriyorlar. Böylece inkar edilen diyalektiktir ve tarihi materyalizm; «değişik durum ve şartlarda, farklı zamanlarda, yeni ve orijinal dönemlerde v.s.», artık «yetmeyen» kısaca «değiştirilmesi» — «geliştirilmesi», hatta «bırakılması» gereken bir teoriye indirgeniveriyor.

Pekçok keskin devrimci (!) de, «emperyalizmin gelişmesi, — sömürge, yarı - sömürge ve metropol ülke farkları gibi gerekçelerle, Marksist-Leninist örgütlenmeye kılıç çekiyor. 1917'de kesin zafer kazanan teori ve pratiğiyle evrensel bir gerçeklik olan örgütlenmeyi, «Bolşevik Partisi» gibi özellemelerle, yalnız «Rusya şartlarına uygun olarak örgütlenme tipi»ne indirgeyip Leninist Proletarya Partisinin evrenselliğine karşı çıkıyorlar. Revizyonizmle AYNI PARALELE düşüyorlar.

1958 tevkifatından sonra Türkiye Proletarya Partisi kesin olarak DAĞILIŞA UĞRADI Bugüne gelinceye dek de yeniden örgütlenmesi bir türlü başarılamadı. Ajan - provakatörlerin, küçük burjuva DARGURUPÇU GÖRÜŞLERİN ve KARİYERİZMLERİN, finans-oligarşisinden icazetli LEGAL SOSYALİSTLERİN (Burjuva sosyalistlerinin,, azıttırdığı devrimci ortamımızda, İŞÇİ SINIFINI TEMSİL EDEN GURUPLAR (işçi sınıfı önderleri- işçi sınıfı eğilimleri) derlenip- toparlanamadı.

Bu gün Türkiye'nin EN BAŞ-EN ACİL, başarılması gereken SİYASİ GÖREVİ; PROLETARYA PARTİSİNİN YENİDEN ÖRGÜTLENMESİDİR. Gruplar parti, partinin organizasyonu, partinin nitelikleri, prensipleri vs. konularını, kaçınılmaz bir determinizm sonucu açıklıyorlar, açıklamak zorunda kalıyorlar.

Proletarya Partisi gerçekliğini çıkarmadan oluşturulan her organizma, «GRUP PARTİSİ» veya Burjuva «KİTLE PARTİSİ» menşevik örgütlenme düzeyini aşamıyor, Bu açıdan, parti konusundaki her yaklaşım,» olduğu gibi» değerlendirilmeli - eleştirilmelidir. «Acil görevin» başarılması için «BİRLEŞMEDEN ÖNCE VE BİRLEŞEBİLMEK İÇİN ARAMIZDAKİ AYRILIKLARA ÖNCE KESİN VE BELİRLİ BİR SINIR ÇEKMEK» zorunludur.

DEVRİMCİ YOL, bir «Bildirge» ile, bu sorunlara ilişkin tutum ve anlayışını açıkladı. Biz burada, Bildirge'nin özellikle parti sorununa yaklaşımını eleştireceğiz. İçten dileğimiz: hataların düzeltilmesi, «AYRILIKLARIN ALTININ - BİRLEŞEBİLMEK İÇİN» çizilmesidir.

LENİNİST PARTİ ESKİDİ Mİ?

Devrimci Yol Bildirge'si Proletarya Partisinin niteliklerini ve prensiplerini dağınık bir şekilde sıralarken Leninist Proletarya Partisinin evrensel nitelik ve prensiplerini aktarır. Aynı Bildirge, TAM BİR ÇELİŞKİYLE, «Bolşevik Partisi» diye adlandırdığı Marksist-Leninist militan Proletarya Partisinin «EVRENSEL» olmadığını iddia etmektedir. «Genellikle Bolşevik Partisinin örgütlenme anlayışı evrenselleştirilir ve klasik bir parti tipi olarak kabul edilir. Bu anlayış sorunu diyalektiğe aykırı bir biçimde ele alıştan kaynaklanmaktadır. Somut koşulların Marksist bir tahlili yapılmaksızın ve doğru mücadele ve devrim anlayışını ortaya çıkarmaksızın parti biçimine ilişkin sorunları çözmek ve Proletarya Partisinin yaratılması mücadelesini başarıya ulaştırmak olanaksızdır.» (Bildirge. s. 31)

Bu alıntıda, Bildirgecilerin pek sevdikleri deyimle söylersek «iç içe geçmiş» birçok iddia bulunmaktadır. En başta, «Bolşevik Partisinin; örgütlenme anlayışı evrenseldir.» iddiasını ANTİ-DİYALEKTİK buluyor Bildirge. Neden sorusuna net bir cevap yok yazıda. «sorunu, diyalektiğe aykırı ele alış» cevabı yetersiz, yuvarlak ve kuru bir subjektifliktir. Yazıda bu soruna oldukça dolaylı verilen cevap: «Emperyalizmin üçüncü buhran dönemidir.» Demek ki Emperyalizmin birinci buhran dönemi örgütlenmesi Bolşevik Partisi «anlayışı ve tipi» imiş. III. Buhran dönemi örgütlenmesi ise (I. Buhran dönemi partisi artık DEMODE OLMUŞTUR, YETERSİZ KALMAKTADIR, DEĞİŞEN ŞARTLARA ve ZAMANA CEVAP VEREMEMEKTEDİR herhalde) ne olduğu yazıda anlaşılmayan, hayallerde yaşayan bir parti örgütlenmesi olmak gerekirmiş.

Bildirge evrensel bulmadığı Leninist Proletarya Partisinin niteliklerini kendi parti anlayışını (!) ifade de aynen aktarırken şöyle çelişki içine düşmektedir: «İşçi sınıfının ve emekçi yığınların devrimci mücadelelerini YÖNLENDİRECEK ve ÖRGÜTLEYECEK DEVRİMCİ BİR PARTİNİN (abç)» (Bildirge s. 21) «PROLETARYANIN ÖZ ÖRGÜTÜNÜN» (Bildirge s. 21) «Bir örgütün proletaryanın öz örgütü olmasını ideolojik-politik ve örgütsel bütünlükteki içeriği» (Bildirge s. 28) «Bütün halkın demokratik iktidarına giden mücadeleye ÖNDERLİK edecek, Faşizme ve emperyalizme karşı mücadeleyi ZAFERE ULAŞTIRACAK, emekçi sınıfların mücadelesini HER TÜRLÜ KOŞUL ALTINDA SÜRDÜRECEK olan devrimci bir partinin (abç)» (Bildirge s. 30) Bu alıntılarla Bildirge parti niteliklerini vurgularken, Leninist partinin evrensel gerçek'erini AYNEN AKTARMIŞ OLMAKTADIR. Yukarıdaki alıntıda partinin, «HER TÜRLÜ KOŞUL ALTINDA» mücadelesini sürdürebilecek bir örgütlenme olduğunu ifade eden Bildirge, «Bolşevik Partisinin» bu evrenselliğe, bu objektif gerçekliğe uygun bir örgütlenme olduğunu NASIL inkar edebilmektedir? «Demek ki proleterleri iktidar mücadelesinde yönetecek kadar cesur, devrimci mücadelenin çapraşık şartlarında yolunu bulacak kadar yeterli tecrübeye sahip ve hedefine giden yoldaki görünmeyen bütün kayalıklardan sakınmada yeterince esnek yeni bir partiye, militan bir partiye devrimci bir partiye ihtiyaç vardır» (Stalin, Leninizmin Esasları s. 110).

Lenin, proletarya örgütlenme niteliğini, «Siyasi mücadeleyi bütün koşullarda ve her zaman yürütecek yetenekte güçlü bir örgüt» (Nereden Başlamalı: s. 19) olarak açıklamaktadır. Bildirge de aynı gerçeği tekrar etmekte Fakat Leninist örgütlenmeyi «evrensel» bulmamakla «yavuz hırsız» durumuna düşmektedir. Kısaca Leninist örgütlenme: her durum ve şartın, dönemin örgütlenme nitelik ve prensiplerinin evrenselleştiği, bilimcil gerçekliktir.

Bildirge'nin yukarda sözünü ettiğimiz iddiasını, yazıyı hazırlayanların samimiyetine içtenlikle inandığımız için, «DEMAGOJİ» ve «Revizyonizmin iğrenç taktiği» olarak damgalamıyoruz. Marksist-Leninist örgütlenmenin böyle dolaylı İNKARCILIĞINI, olsa olsa, teorik yetersizlik ve dar gurupçu zihniyet yaratmaktadır.

Hemen vurgulayalım: Marksizm-Leninizm ŞABLONCULUK değildir. Ama «orijinal olmak yaratıcı olmak vs.» gerekçelere dayanarak da evrensel objektif gerçekleri İNKARCILIK DA değildir. Şu veya bu ülkedeki partinin programı, mücadele biçimi ve yöntemleri, yapısal görünümü, taktik ve stratejisi o toplumun yapısından, tarihinden, kısaca» «somut durumundan» kaynaklanır. Fakat İşçi Sınıfı Partisinin Emperyalizm çağında «YENİDEN ÖRGÜTLENMESİ» olan Leninist Parti'nin ÖZ NİTELİKLERİ ve PRENSİPLERİ vardır ki BUNLAR EVRENSELDİR. Birkaç örnek verelim. Proletarya Partisi «Profesyoneller örgütüdür sınıfın öz örgütüdür, sınıfın örgütlü öncüsüdür, sınıf birliğinin en üst biçimidir v.s.» prensipler olarak da «oy çoğunluğuyla alınan karar her üyeyi bağlar, üyeler organ veya parti örgütlerinde fiilen görevlidirler, yani organsız, örgütsüz üye olamaz. Alt organ ve örgütler, üst organlara bağımlıdırlar vs.»

İşçi Sınıfı Partisinin emperyalizm çağı öncesi örgütlenmesinin reorganizasyonu olan Leninist partinin nitelik ve prensipleri EVRENSELDİR. Yani bilimcil gerçeklerdir, Falan veya filan ülkenin şartları ülkelerin sömürge-yarı sömürge şartları. emperyalizmin Falan veya filan «Buhran dönemleri» bu gerçekleri orta dan kaldırmaz, eskitmez, yetersiz kılmaz. Bu tür iddialar oportunizmin, revizyonizmin görevidir..

Marksist Leninist Proletarya Partisi İşçi Sınıfı Partisinin, EMPERYALİZM ÇAĞINDA YENİDEN ÖRGÜTLENMESİ (Reorganizasyonu)'dir: «emperyalizmi yıkmak ve proletarya tarafından iktidarı ele geçirmek için kuvvetlerin doğrudan toplandığı bir dönemdir. Bu yeni dönemde proletarya yeni görevlerle, bütün parti çalışmasını yeni devrimci bir çizgide YENİDEN ÖRGÜTLENDİRME (abç).. görevleriyle kaışılaşmıştır.» (Leninizmin Esasları. Stalin. s. 109) Stalin'in vurguladığı gibi, Leninist «Bolşevik Partisi», Emperyalizm Çağının örgütlenmesidir. II. Enternasyonal'in ve Emperyalizm öncesi rekabetçi kapitalizm dönemi parti örgütlenmelerinin reorganizasyonudur. Bu Emperyalizm çağının Leninist, Militan, dev-

(Devamı Arka Sayfada)

rimci, Parti örgütlenmesini evrensel bulmamak, revizyonistlik değilse, KURU CEHALETTİR. Bildirge (alıntıda görüldüğü gibi) «Bolşevik Partisinin örgütlenme anlayışı» gibi SOYUT bir yargı ile, kendi «çete yaratıcılıklarını» doğrulamaya çalışmaktadır. Kimdir dün, bugün Leninist Parti örgütlenmesine şiddetle karşı çıkanlar?

Menşevikler, revizyonistler, Sosyalist Revolusyonerler; her türden oportünistler vesaire, Leninist örgütlenmenin karşısındadırlar. Bunu unutmak veya bilmemek gerekçe olamaz.

Emperyalizm çağının somut gerçekliği; finans-oligarşisinin GİZLİ-AÇIK ve merkezi olarak ekonomik-siyasi, kültürel, sosyal, askeri, kısaca her alanda ÖRGÜTLÜLÜĞÜNE karşın, Proletarya diğer çalışan üretmen yığınların alabildiğine ÖRGÜTSÜZLÜĞÜDÜR. Proletarya Paris Komünü deneyiyle, SİYASAL ÖRGÜTLENMENİN gerekliliğini, acı bir şekilde öğrenmiştir. Egemen sınıfların ÖRGÜTLENMESİNİ parçalamak, siyasi iktidarı ele geçirmek, Proletarya örgütlenmesinin anlamı ve amacıdır. Bu anlamda ve şaşmaz bir bilimcil disiplinle örgütlenen «Bolşevik Partisi», amacına parlak bir zaferle ulaşarak doğruluğunu ispatlamıştır. Kısaca denenmiş, hayata geçmiş ve doğruluğu başarısıyla İSPATLANMIŞ bir objektifliktir.

Emperyalizm çağında işçi sınıfı partisinin örgütlenme biçimini tayin eden emperyalizmin buhranları veya «TAKTİK DEĞİŞİKLİKLERİ» değildir. Çünkü emperyalizm kapitalizmin müzmin buhranları çağıdır. Emperyalizmin tedavi edemeyeceği müzmin buhranlarına göre, örgütlenmeyi önermek hem GEREKLİLİĞİNİ, GERÇEKLİĞİNİ unutmak, gözardı etmektir, hem de gerçek proletarya örgütlenmesini engellemek, geleceğe meçhule ısmarlamaktır. Buhran dönemlerine göre, parti «TİPİ (!)» önermek ham hayalciliktir. İNKARCILIKTIR.

BİLDİRGE VE KADROCULUK

«Bu bakımdan kadro çalışmasını esas alarak karşı karşıya alınan somut siyasi görevleri yerine getirmek için canla başla çalışmak şiarımız olmalıdır.» (Bildirge s. 48) «BELİRLİ BİR MÜCADELEYİ örgütlemek mümkündür ve bu noktada hemen kadrolar sorunu gündeme gelmektedir.» (Bildirge s. 49) «Partileşme sürecinin merkezinde kadro çalışması yatmaktadır.. partileşme süreci, kadrolaşmanın gelişmesine bağlı bir süreçtir. Önerdiğimiz, devrimci mücadeleyi örgütleyecek yeterli sayıda kadronun yaşatılması olarak ifade edilebilir. Politikanın hayata geçirilmesi için verilecek mücadelede artık öyle bir an gelir ki, bundan sonra bir örgütsel bütün olarak istediği hedeflere yönelebilen bir organizma oluşur. Bu organizmaya parti ismi verilir.» (Bildirge s. 50)

İşte Bildirge'nin kastı bu. Bilmeyenler öğrensin. «Kadro» bir an gelirmiş ki, artık kendiliğinden «Parti» oluverirmiş. Diyalektik de bu kendiliğindenci anlayışa şahit gösterilir: «Bu kadro çalışmasının NİTELİK SIÇRAMASI şeklinde anlaşılmalıdır.» (Bildirge. s. 50)

Marksist-Leninist örgütlenmeyi evrensel bulmayarak ve de emperyalizmin birinci buhran döneminin «eski» tipi olarak küçümseyenler, «Bolşevik örgütlenmesinin» çok çok gerilerinde, İLKEL anlayışlarını (Çete yaratıcılığını) parti olarak takdim etmektedirler. Demek ki III. emperyalist buhran döneminin partisi, kadrolaşmanın sonunda, kendiliğinden doğan (nitelik sıçraması imiş) bir örgüt oluyor.

Öncelikle bu, «kadrolaşma» kavramı olağanüstü soyut bir kavram olmaktadır. Bir grubun kadrolaşması mı, yoksa, örgütsel birliği sağlanmış grupların (partinin) mı kadrolaşması, yoksa grupların bağımsız kadrolaşması mı? Bunlar açık değil yazıda.

Leninizmin kadro sorununda tavrı açıktır, nettir ve OLAĞANÜSTÜ EVRENSELDİR. Örgütlenmenin merkezine «kadro» sorununu koyan Bildirgenin ise, «kadrodan» ne kastetdiği anlaşılmamaktadır. Gruplar döneminde (ilkellik veya amatörlük döneminde) insan malzemesi kesinlikle VERİMSİZ'dir. Grup örgütlenmeleri, militanların «pratik eğitimini» yeterince sağlayamaz, siyasi faaliyetleri yürütme «yeteneğini» yeterince GELİŞTİREMEZ Ajitasyon ve propoganda yürütenler, grupçuluk döneminde «dar» bir çevreyi ASLA aşamazlar. Proletarya Partisinde eleştiri öz eleştiri ile arınan, kesin ve keskin bir tüzükle ancak çelik bir disipline ve yaratıcı «insiyatife» ulaşabilecek olan militan; grup örgütlenmesinde parçalanma-yıpranma korkusuyla daimi olarak kullanılan subjektif bir «Toleransla» pasifleşir, masabentleşir kısaca dar eylemler içinde (açıkça eylemsizlik içinde) boğulur. Bu somut gerçekler, grup örgütlenmesinde insan malzemesinin, ister legal, ister «TAM İLLEGAL» olsun AMATÖRLÜK-İLKELLİK sınırını aşamadığını en düzmantığa bile gösterir. Gruplar kaosunu ortadan kaldırmaya yönelmeyen hiçbir teklif ve pratik davranış diyalektik değildir. Sımsıkı, ideolojik birliği olan ve hatta legal-illegal bir niteliğe sahip, «profesyonel» bir kadronun, gruplar ortamında VAROLACAĞININ sanılması, ütopya ve AMATÖRLÜĞÜ taçlandırmaktır. İlkelliğin-amatörlüğün panzehiri PROLETARYA partisidir. Ancak parti «ideolojik birliği olan» bir kadro sentezi yaratabilir. «İlkellik terimi eğitim yoksunluğundan daha fazla bir şeyi kapsar; bu terim genel olarak, devrimci eylemde dar kapsamla yetinmeyi, bu kadar dar eylem temeli üzerinde iyi bir devrimciler örgütünün kurulamayacağını anlayamamayı ve nihayet (ki bu en önemlisidir) bu kadar kapsamlı çalışmayı haklı gösterme ve onu özel bir teori durumuna yükseltmeyi, yani bu meselede de kendiliğinden gelmeliğe boyun eğmeyi ifade eder.» (Lenin. Ne Yapmalı s. 131) «İlkelliği - amatörlüğü» böyle mahkum eden Leninizm, bu hastalığın ancak partiyle aşılabileceğini ispatlar. «Kadro partiyi yaratır» (nitelik sıçraması ile), tezi hem düz bir mantığı (formel mantığı) belgeler, hem de amatörlüğü. «Amatörler» çevreleri amatörlüklerinin farkına varıp da bundan vazgeçmedikleri sürece, siyasi görevlerin üstesinden gelemezler.» (Lenin. Ne Yapmalı s. 133)

Ayrıca, Bildirge kendi grupsal kadrosunumu kastetmektedir, yoksa «işçi sınıfını temsil eden» grupların mı kadrolaşmasını önermektedir? Bu yazıda açıklığa kavuşmamıştır. Eğer kendi grupları için bir kadrolaşma ise, hiç merak edilmesi ki kendi teorik-pratik varlığına uygun bir kadroya her grup sahiptir, Kadrolaşma «ön şart» gibi ileri sürüldüğüne göre, Bildirgeciler ya «kadrosuz» durlar, ya da kadroları yetersizdir. İkinci şık doğru olanıdır. Fakat «yetersizlik» Lenin'in de özellikle belirttiği gibi, «ilkellik» döneminde grupları daimi kılmakla, aşılamaz. «Biri oportunist, diğeri ihtilâlci olan bu iki eğilim, egemen bulunan ilkel metodlara boyun eğmektedirler, bunlar ilkellikten kurtulma imkanına inanmamakta ve birinci ve en acil pratik görevimizin siyasi mücadeleye gerekli enerjiyi, çetinliği ve devamlılığı sağlıyabilecek olan BİR DEVRİMCİLER ÖRGÜTÜNÜN yaratılması olduğunu görememektedirler.» (Lenin. Ne Yapmalı s. 132) Lenin'in Devrimciler örgütünden kastı, «PROFESYONELLER ÖRGÜTÜDÜR» Yani ister işçi, ister köylü, ister genç, ister aydın olsun, aralarında «her türlü farkın silindiği», örgütlü insanlardan oluşan bir Parti, (ve bu bir sentez olarak, grupların oluşturduğu örgütsel birliğin mücadele sürecinde doğar. Ve devrimci hareket, siyasi iktidar mücadelesi ancak bu profesyonel kadronun sayesinde başarıya ulaşır. «Çalışmada devamlılığı sağlayan istikrarlı bir yöneticiler örgütü olmadan, devrimci hareket olmaz.» (Lenin. age. s. 154-155)

Kısaca «organlı, tüzük-programlı devrim için dövüşen» MİLİTAN sentezi, parti ile mümkün olur. Ve evrensel bir gerçeklikde, PARTİ «işçi sınıfı devrimcilerinin gruplarının belirli prensipler çerçevesinde derlenmesinden» doğar. Bir grubun ideolojik birlikli kadrolarının, BAĞIMSIZ ÖRGÜTLENMESİNDEN ASLA DEĞİL. «Dört yıl önce Sosyal Demokrat örgütler Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisı içinde birleştiler.» (Lenin. Nereden Başlamalı s. 87) «Birleşme, birleşik bir partinin yeniden kurulması, Rusya Sosyal-Demokratlarının en acil görevidir ve derhal başarılması gereken bir görevdir. Bu görev çok zordur, çünkü bu, gereksindiğimiz devrimci düşünceli bir Avuç aydının birliği değil, fakat halkın geniş bir sınıfının tümünü bağımsız bir yaşam ve mücadele için uyandıran işçi sınıfı hareketinin tüm önderlerinin birliğidir.» (Lenin. Nereden Başlamalı.)

Bugün Türkiyede, proletarya hareketini kundaklayan «TRUVA ATLARI», grupların BAĞIMSIZ ÖRGÜTLENMESİNİ, histerik çığlıklarla önermektedirler. Eğer Bildirge sırf bir grubun kadrolaşmasını öneriyorsa, bu «bağımsızlıkçı» koroya dolaylı olarak katılmış olmuyor mu? «1970-71'de ileri sürülen «Anti-emperyalist» mücadele sürecinde parti doğacaktır» tezi, «devrimci mücadelenin LİDER'leri yaratığı» varsayımına dayanıyordu. Pratik bu tezi çarptı. Sonuç acı bir yenilgi ve DAĞINIKLIK. Dileriz aynı tez, «ideolojik birlikli kadro» ütopyasıyla hortlamaz.

Türkiye Proletaryasının mücadelesinde Bildirgenin tezi, ilk değildir. 1932'de, «KADRO KALPAZANLARI» olarak bilinen, muhbirlerin örgütlediği hareket de aynı tezleri savunmuştu. Anti-kapitalist maskeleriyle, koyu bir KARŞI-DEVRİMCİ olan kadrocularla, Bildirgenin hiçbir ilişkisi olamaz. Fakat tezlerin aynılığı gerçekten ilginç bir tesadüftür. «Devrimin irade ve menfaati, devrimi duyan ve yürüten azlık, fakat bilinçli bir avangardın, azlık, fakat ilerici bir KADRONUN iradesinde temsil olunur. Bu KADRO, devrimin şemiyetinden çıkarılan ve onun seyrine uygun bir şekilde izah edildikçe şekillenen ve teorileşen prensipleri kendine bilinç edinir. Devrimin derinleşmesi demek, herşeyden evvel bu prensiplerin ve onların ifadesi olan devrim ahlakı ve disiplininin, ileri KADRONUN dimağından genç neslin, şehir halkının ve köylünün dimağına inmesi ve yerleşmesi demektir.. Türkiye bir devrim içindedir. Bu devrim kendine prensip ve onu yaşatacaklara bilinç olabilecek bütün teori ve fikirsel unsurlara sahiptir. Ancak bu teorikfikri

unsurlar devrime İDEOLOJİ olabilecek bir fikriyat sistemi içinde terkip (birleştirme) ve tedvin (toplama) edilmiş değildir. (abç)» (Kadro 1932. Dr. Vedat Nedim Töı) Görüldüğü gibi, Kadrocular devrimin başarısını «azlık - bilinçli, prensipli» bir «İLERİ KADRO» ve bir «düşünce sistemi içinde birleşmiş», «İDEOLOJİK» BÜTÜNLÜĞÜ bağlamaktadırlar. Bilgi'de. devrimi başarıya ulaştıracak partiyi, «ideolojik birlikli kadro temeline» ısmarlarken AYNI tezi önermiş oluyor? Tarih Yıkıcı değil, öğreticidir. TARİH İNKARCILIĞI, SINIF KÖRLÜĞÜ.

Son birkaç noktaya daha değinmek yararlı olacaktır. Bildirge, Türkiye Devrimci Hareketinin Tarihini 1970 olarak ısrarla göstermeye çalışmaktadır. «Önümüzdeki süreçte (ki bunu özel olarak partileşme süreci olarak ifade etmek hatalı olmayacaktır.) devrimci mücadeleyi (devrimi) başarıya ulaştırabilecek bir partinin yaşatılabilmesi, bu konuda geçmiş hareketin devrimci deneylerini ve derslerini doğru bir şekilde özümleyebilmekten geçmektedir. Bu ise, THKP — C hareketinin sağlıklı bir inceleme ve eleştirisinin yapılmasını içerir.» (Bildirge. s.31) Görüldüğü gibi «geçmiş devrimci hareketin» başlangıç noktası «THKP—C» oluyor. O «sağlıklı» olarak incelenir ve eleştirilirse, «partinin yaratılabilmesi (!) başarıya ulaşabilirmiş. Bu metodla geçmişe bakmak, oportunizme aittir. Eski TİP'in, Burjuva sosyalistleri, «devrimci mücadeleyi» kendileriyle başlatmışlardır. Yeni burjuva sosyalisti TSİP de, geçmişi dolaylı olarak inkar edip, «devrimci mücadeleyi» kendilerinden itibaren başlar göstermeye çalıştılar. «Dar gurupçuluğun ve sapmaların» kaçınılmaz varacakları yer, TARİH İNKARCILIĞIDIR. Bu Küçükburjuvazinin tarihi hep kendisiyle başlatma hastalığındandır. Bildirge, tarihi soyut bir tekerlemeyle YOK SAYIP, mücadeleyi 1970-71'le başlatmakta ve başlangıçta da «İDEOLOJİK BİRLİĞİN» olduğunu savunmaktadır. Bu iddianın THKP—C için bile ileri sürülmesi SUBJEKTİFLİKTEN başka bir şey değildir. Her grup temsil ettiği zümrenin ideolojisini sergiler. Bu iki grubun geçici olarak sahip olduğu bütünlük, (çünkü örgütsel birliğe ulaşmadıkça gruplar kendi anti-tezlerini grup örgütlenmesi içinde kaçınılmaz olarak yaratırlar. Bugün THKP—C hareketinin birçok parçaya ayrılması bunu ispatlar), DEVRİMCİ HAREKETİN bütünlüğü gibi göstermek demogoji olmuyor mu? 1970-71'de diğer devrimci gurupları yok saymak, SINIF KÖRLÜĞÜ, dar grupçuluk zihniyetidir.

Bildirge, «50 yıllık mücadeleye SAĞ sapma egemendir.» deyip, 50 yıllık mücadeleyi çok kolay ve ucuz inkar etmektedir. SAĞ sapmanın, anti-tezi nedir? Birşey ancak karşı şeye kendi özel ve maddi şartları içinde egemen olur. Egemenlikten bahsedildiğine göre, sağ sapmayı yenilgiye uğratamamış Devrimci Proleter Mücadele, sırf bu yüzden inkar edilemez, yok sayılamaz.

SONUÇ :

Bildirge, Leninist örgütlenmeyi adeta demode bulurken. «Leninci Komünistler, Lenin'in öğretilerinin günümüz için geçerliliğini yetirdiğini anlamak istemiyorlar.» diyen Avrupa Komünizminin temsilcileriyle aynı paralele düşerken, ideolojik birlikli kadroların nitelik sıçraması biçiminde olacağını söyledikleri, yaşatacakları partinin prensip ve niteliklerini, «Bolşevik Partisinin» prensip ve niteliklerini çaktırmadan aktarırken, antagonist çelişkiler içinde yüzüyorlar. Bu çelişkilerini saklamaya çalışırken ise, iyice çıkmaz içine girerler. «Devrimci bir Parti anlayışına somut koşulların; ülkenin tarihi, iktisadi, siyasi koşullarının ve sınıf ilişkilerinin doğru bir analizinden ulaşılabilir. Belirli tarihi şartlarda sınıf mücadelesinin nesnel koşulları devrin, çalışma tarzı ve örgüt anlayışını koşullandırır, belirler. Bu bakımdan her tarihi dönem için farklı iktisadi, - siyasi yapılardaki tüm ülkelerde geçerli bir parti modeli - BİÇİMİ YOKTUR. «(Bildirge. s.31) «Dönem - şartlar, iktisadi ve siyasi yapı farkları (Batı Metropol - emperyalist ülke -, üçüncü dünya ülkeleri veya sömürge - yarı sömürge ülkelerde farklı yapılar biçiminde) gibi gerçeklerle Leninist Teoriyi yetersiz ve geçersiz sayanlar bellidir. Bildirge'de aynı dili konuşuyor. «Dönem - tarihi - iktisadi - siyasi şartlar» diyor, Parti anlayışını belirler diyor, diyor..

Hemen ekleyelim, «somut koşulların analizi» parti anlayışını belirlemez; partinin mücadelesini, yöntemini, taktik ve stratejisini belirler. Bildirge burada açıkça bir demagoji yapmış olmuyor mu? «Belirli tarihi şartlarda, sınıf mücadelesinin nesnel şartları, «Bildirgenin iddia ettiği gibi «örgüt anlayışını», biçimini, biçimlenmesini belirlemez. Bu faktörlere göre örgüt biçimlendirmek »DÖNEMİN — ŞARTLARIN — KUYRUKÇULUĞUNU yapmaktır Güce, şarta, döneme küçük - burjuva kaypak ideolojileri TAPAR.

Emperyalizm çağında Leninist örgütlemenin amacı, anlamı, örgüt niteliği ve prensipleri; emperyalizm gebermedikçe GEÇERLİLİĞİNİ YİTİRMEYECEKTİR. Bu bir iddia değil BİLİMCİL BİR GERÇEKTİR.

Elbette Bolşevik Partisiin TÜZÜK ve PROGRAMININ, TAKTİK ve STRATEJİSİNİN Türkiye'de de aynen TEKRARINA şiddetle karşıyız. Bunları aynen aktaran ve böylece örgütlenen bir parti de ASLA proletarya partisi olamaz. TSİP oportunizmi bunu denedi, ama kitle (menşevik) partisinin karikatürlüğünden bir adım ileri atamadı.

Kısaca proletarya partisi; «HİÇBİR KOŞUL ve ZAMAN FARKINA (DÖNEME)» bağlı olmaksızın evrensel nitelikler ve prensipler çerçevesinde, kendi TARİH ve YAŞANILAN DÖNEMİN SİYASİ VARLARI üzerinde, an geçirilmeksizin örgütlenmelidir. «DEĞİŞİK KOŞULLARI ve ZAMAN FARKINI GEREKÇE OLARAK GÖSTERMEK GÜLÜNÇTÜR, (abç); bir savaş örgütünün kurulması ve politik ajitasyonun sürdürülmesi «devrimci ruhun zayıflaması» hiç gözönüne alınmaksızın «sakin ve barışçı» her koşulda ve HER DÖNEMDE ESASTIR. Ayrıca esas olarak böyle dönemlerde ve böyle koşullarda bu tür bir çalışma gereklidir; çünkü patlama ve ayaklanma zamanlarında örgütün kurulması çok geç olacaktır. Parti böyle anlarda eylemi sürdürebilmek için hazır olmalıdır. «(Lenin. Nereden Başlamalı. s.19)

Diyalektik ve Tarih Materyalizme kılıç çekmek, onu öldürmez, aksine çekeni öldürür.

Bunalım Derinleşiyor

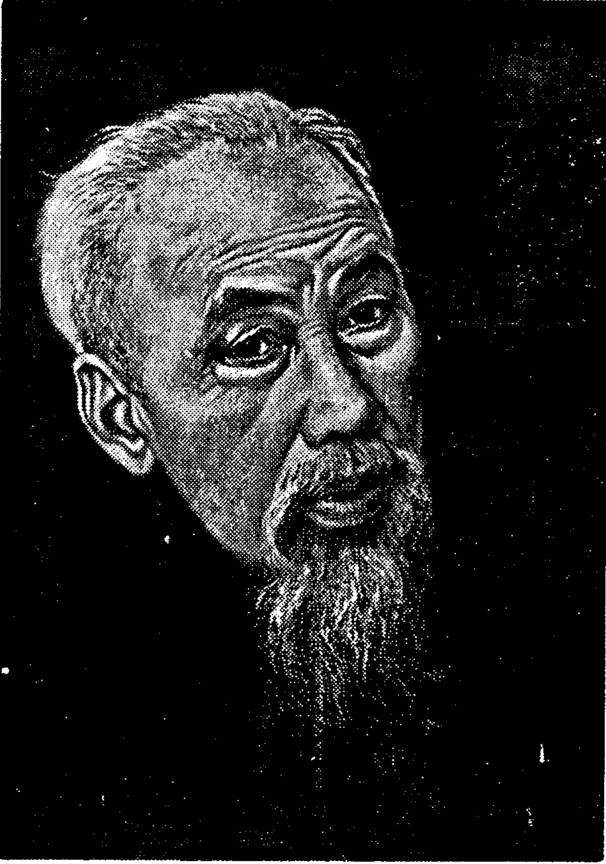
(Baştarafı 1. Sayfada)

bunun getireceği zamlara karşı gösterilen tepki elbette daha fazla olacaktır.

İşte Finans Oligarşisi, geçen sayıda belirttiğimiz gibi, muazzam ölçüde gelişen devrimci potansiyeli ve halkın bu tepkisini demokrasicilik oyunuyla frenliyemiyeceğini gayet iyi biliyor. Faşizmi oturtmak için gün ve gün senaryolar düzenliyor, oyunlar kuruyor. Seçimlerden önce sözünü ettiği «Güçlü hükümeti» oluşturmaya çalışıyor. Hatırlanacağı gibi bu isteklerini daha o zamanlar CHP hükümeti, CHP-AP koalisyonu veya «Askerin idareye el koyması» şeklinde belirtmişlerdi. Aslında «güçlü hükümetlerden» kastı Faşizm olduğundan ve ilk iki ihtimaldeki gibi bunu dosta düşmana meşru diye yutturamıyacağından son şıkka da «Kaos» demişlerdi. Bunlardan CHP'nin ağzına bir parmak bal çalmak için denedikleri fakat aslında kendilerinin de pek istemediği ilk ihtimal yattı. Sıra geldi CHP-AP koalisyonuna. Büyük bir olasılıkla da gerçekleştirecekler. Bu arada Yeni MC ile idare edebildiği kadar edecekler. (Bu konuda daha geniş bilgi için 2. sayımızın «Hükümet Kuruldu, Bunalım Bitti mi?» başlıklı yazıya bakılabilir.)

Faşizmi oturtmak için düzmece karışıklıklar çıkararak halka «ne olacaksa olsun» dedirtilmeye, ve gençlik günah tekesi durumuna düşürülmeye çalışılıyor. Fakat gençliğimiz 12 Mart'tan da çıkardığı deneylerden de yararlanarak bu oyuna gelmiyor. Devrimci Yol'un çok doğru ve yerinde belirttiği gibi için de bulunduğumuz durum savunma durumudur.

Fakat bu savunma durumunu en az kayıpla ve en düzenlice atlatabilmek, Finans oligarşisinin Türkiye Halklarının başına örmeye çalıştığı çorabı, kendi başlarına geçirebilmek için bir an evvel Proletarya Partisinin Reorganizasyonu ve Halk Kurtuluş Cephesinin kurulması yoluna girmeli, tüm emekçi halkı faşizme karşı ordulaştırmalıyız.



HO AMCA'n Düşünd

Dr. Hikmet KIVILCIMLI

İNSAN ORTAK EMEĞİ VE SAHİP ÇIKANLAR

Ho Şi Min öldü mü? Bir insan son soluğunu verdi. Yeryüzünde her an bir insan son soluğunu veriyor. Bunda yaşıyanları dehşete düşürecek bir şey bulunmuyor. İnsan, her şey gibi : gelir, yaşar, gider. Kendinden , az çok birşey bırakır. Bir çocuk yahut bir anı. Hepsi o kadar. Milyarlarca insan kollektifi içinde, kollektife adsız bir emek izi bırakmıyan yoktur.

Ve sahici insan da budur. Milyarlarca insan arasında bir kişinin öldükten sonra da kendisinin olan **«Özel mülkü»** maskaralığına düşmeksizin dünyaya gelmek. Ömür boyunca milyarların adsız emeğine bir adsız emek daha yaratıp katmak. Sosyalizmin, milyonlarla **Tarih-öncesi** yılları böyle geçmiş. Kimse milyarlarca insan içinden sivrilip kendi övülen yahut yerilen damgasını birşeye vurmamış. **Modern** Sosyalizm insanı niçin o gerçek rahatlığa kavuşmasın? Çünkü, «Özel Mülk» yalanı gelenekleştirilmiş.

Her millette, yedisinden yetmişine her insanın şakıdığı kıvrak **dil** kimin «Özel mülkü?» Düşünürken, davranırken, anlaşırken, sevişirken **konuşulanlar** hangi «Dahi» yaratıcının «**Kişicil damgası**»nı taşıyor? Hiç kimsenin ve herkesin. Gerçeklik bu.

Son, o milyonlarca yıllık insan topluluğunun milyarlarca adsız emekleriyle yaratılmış, doğanın en güzel varlığı **insan dili** hazinelerinden birkaç mücevheri kurnazca **çalmış**, babasının malı gibi **satmış** sivri kişileri düşünelim! Artistleri, Romancıları, Edebiyatçıları. Filozofları, Bilginleri, Şairleri, daha bini bir paraya **«Aydın kişi»**leri, Politikacıları, Komutanları ve ilh., ve ilh. demek istiyoruz... Hep aynı kural: Milyonlarca **insan** yaratacak, birkaç **«sivri»** benimsiyecek!

Bezirgân ekonomi soygunundan önce öyle **«sivri insan»**lar yoktu. En güzel halk havaları **«kişi»** olarak kimin malıdır? Bilinmez. Bezirgânlıktan (Sınıflı Toplumdan), hele «Modern» Kapitalizm'den beri insan istekleri azdılar. **«Şu benimdir»** demek için yapmadık kalpazanlık bırakmıyorlar. Kendileri yok oluverdikleri gün neyi alıp götürebilirler Toplumdan? Hiçbir şeyi. Saatlerce Katafalkları önünden kalabalık kervanları da geçse, altından tabutları ehram kaleleri içinde de saklansa, onların milyarlar içinde bir adsız emeği, enerjisi varsa o kalmıştır. Onu da, varsa ve kaldıysa, ne kendisi ,ne başkası bilemez.

KAMU ERMİŞLİĞİ VE HO Şİ MİN

İnsanlık Tarihi içinde her zaman bu Sosyallik değişmez kalmıştır. **Sosyalizm**, önünde sonunda «Özel kişiciliğe» ağır basmıştır. Ho Amca'ya ne mutlu. Böyle önsüz ve sonsuz bir Sosyalizm çabası içinde, en gerçek emeğin adsız ruhu gibi göçtü. Bütün ömrünce «kişi» olarak **«sivri»**liği ile hiç kimseye batmadı. En rezil düşmanı Amerikan Emperyalizmine bile en yalın kat hakkın kılıcı gibi batarken: **«tek kişi»** olarak değil, bütün bir Vietnam halkı olarak savaştı. Onun için, Emperyalizm ondan aldığı yarayı hiç bir zaman onduramıyacaktır.

Onun için, **«Ho Amca»**nın ölümünde, **«yaşayanları dehşete düşürecek hiçbir şey bulunmuyor!»** İsa'nın, Musa'nın, Solon'un, Muhammed'in, Marx - Engels'in, Lenin'in ölümlerinde hiç kimseyi **«dehşete düşürecek bir şey»** olmadı. Ho Amca'nın ölümü de öyledir. «Özel kişi» olarak o göçtü mü? isterseniz öyle olsun. İsa'nın, Musa'nın, Solon'un, Muhammed'in, Marx-Engels'in, Lenin'in emekleri milyarlarca kişinin adsız emeği içinde bir kollektif bütün olarak var oldu. Ho Amca'nın emeği de öyle.

Hazreti Muhammed'in çığlığı şu idi : «Ma ene (Ben hiç bir şey değilim) illâ (meğer ki) beşerün misliküm (sizin gibi insan olayım)! «Marx'ın benimsediği çığlık da şu oldu : **«Homo sum** (İnsanım) **humani nihli** (insancıl olan hiç bir şey yok ki) **a me alieum puto** (bana yabancı kalsın)!» Ve dünyada, **«Bâkiy kalan hoş sadâ»** onlar oldular. Ho Amca'nın tüm ömür çığlığı şurada toplandı : **«Ben Sosyalistim. Sosyalizmden başka hiçbir şeyim yoktur!»**.

Onun için **«Ho Amca»**nın ölümünde **«hiç kimseyi dehşete düşürecek hiçbir şey»** olmadı ve olamazdı.

BEZİRGÂN HAM ERVAHLAR

Ama, ölümü herkesi **«dehşete düşüren»** insanlar yok mu? Çok. Tümen tümen. Hele bezirgân, yani sosyal sınıflı Medeniyet patladı patlayalı, yeryüzü, irili ufaklı sürüyle **«yaşayanları dehşete düşürecek»** ölülerle doldu. Kendileriyle birlikte karılarını, sazendelerini, askerlerini de aynı mezara diri diri gömdüren Nemrut'ların, Firavun'ların bugün iğrenilen toylukları bir yana. Çelik kıralları, petrol imparatorları yanında rahmetle anılan Antika bön Kralları, padişahları, imparatorları artık ciddiye alan iki buçuk «Mukaddesatçı» adlı Finans-Kapital seyyar satıcısından başka kimse kalmadı.

Adım başında **«ölümü yaşayanları dehşete düşürecek»** sümüklü böceklere basmadan yürünmüyor bugün. En ısmarlama Cumhurreisi, ya da tükürülmüş Milletvekili, kokuşmuş Başkan, Başbakandan, en ciğeri beş para etmez CIA ajanına, yahut **«eline dört bin lira geçen 600 lira aylıklı»** işkenceci polis hafiyesine dek ortalık **«yaşayanları dehşete düşüren** ölüsü kandillerle kaplı. Onlara sözümüz yok. Onların «Allah belalarını vermiş.»

SÖZDE «SOSYALİST» HAM ERVAHLAR

Şu **«bizim»** denilen ortalı kıyılı **«Sol»** yahut sağlı sollu **«Sosyalist»** kesilenlerimizin **«yaşıyanları dehşete düşürme»** özençlerine ne buyurulur? Kimi 40 yıl, yerin altında tırnak ucuyla fiskelemekten usanılan yarım buçuk bağırsak asalağı soğulcan. Kimi İşçi Sınıfının gerisinde bırakılanları her sabah hazırca yiye yiye şiştikçe, ne bok olduklarını kimse bilmiyor sananlar. Bunlar **«kenefe jandarma yazılmış»** leşleriyle **«yaşıyanları dehşete düşürmek»** hevesindeler.

Kimi kırk yıl, izini tozunu Şeytan görmemişlerden. **«Demokratik» Hürriyetçi** tatlı su **«Sosyalist»leri**, yahut acı su **«Reformcu»**ları kesilmişler. 27 Mayıs furyasında kellelerine geçiriliveren «köktenci, dönüşümcü, dönük» **«Kahramanlık»** külahlarına bürünmüşler. Çok böbürleniyorlar. Anasının rahmine, çıkar çıkmaz kusan frengili «Veled'i Zinâ» gibi, **«kursak»**larındaki çürük çarık düşünce süprüntülerini saçmalıyanlar. Saçmalamak uğruna, aylak aristokrat döküntüsü şaşkın ördek ödleklikleri taşıyor. Gözü Politika çöplüğünde kalarak geberişleriyle **«yaşıyanları dehşete düşürme»** sevdasındalar.

ADSIZ HO : YÜCE SOSYALİZM MUŞTULAYICISI

Bu çeşit, Sosyalizme gübre bile olamıyanlara Ho Amca'yı anmak, değmez. O gibileri belki de hâlâ: **«Bir türlü Sosyalist»** sayabilecek temiz işçi, köylü, genç arkadaşlara Ho Amca'yı anmak gerekir. Nedir bu **Ho Amca**?

Yazık ki ne **«Paşazade»** ve ne **«Çarıklı Köylü»...** Nguyen Sinh Huy adlı memurcuğun dölünden. Doğduğu yılı bilen yok. 1890 diyen de var, 1892 yazan da... Ya adı? O büsbütün hem var, hem yok. 15 adından, 10 yaşındaki: **Tât Thasih** (Umutlu). 20 yaşında Hue lisesinden, Fransa'da bahçıvanlığa geçer. 1914 yılı İngiltere'de süpürgecilik, aşçı yamaklığı yapan Nguyen Ai Kuok (Yurtsever Nguyen) : 1931 yılı gıyaben idama mahkûm edilir ve tam İngilizlerce Fransızlara teslim edileceği sıra Hong Kong Hastahanesinde kan kusa kusa ölür!

Evet ölür. Ve doğumu ile olduğu gibi ölümü ile de kimseyi **«dehşete düşürmez»**. 1945 yılı, Hiroşima'da Atom bombası patlar, 4 gün sonra Vietnam'a **«Genel Ayaklanma»** emri veren Ho Şi Min (Aydınlatıcı Adam) 2 Eylülde Vietnam Başkanı olur. **«Ellerinde çocuklar için şekerleme ve portakallar. Yağmurluğunun havı dökülmüş. Sandalları de-**

...rdüklerinden

...k. Kaşları şaşmış. Bakışı çocuksu. Paltosu... tersi ile ağzını siliyor ve hasır üstünde ...tıyor... Fukaracık gibi yaşıyor. Lenin gibi ...vranıyor. Eşkiyalığa çıkmış Eizzeden Fran...va.»

Avrupalı onu böyle görüyor. O Paris'te ...mürgeci Devlet adamına şöyle diyor :

«Evet, bu işin düzelmesi otuz saniyede ... olur ,otuz ay da sürebilir. Eğer bizi Savaş ...runda bırakırsanız, siz benim on insanımı ...düreceksiniz, ben sizin bir adamınızı. Ama ... paha ile de gene ben kazanmış olacağım.»

Fransız gazeteciyle böyle konuşuyor :

«Dünyaya kendi hürriyetinin edebiyatını ...miş sizinki gibi bir millet ,ne yaparsa yap..., bizde dostlarını bulacaktır; bilseniz Mös... nasıl bir hırsla her yıl Victor Hugo'yu, ...ut Michelet'yi okurum... Bu diller yok ..., onlar insanı yanıltmaz; onlar sizdeki ...k halkın, bizimkine öylesine garipçe ben...en küçük insanların dilidir... Ah! Mösyö, ...nürgecilik insanları böylesine değiştirecek ...li kötü mü olmalıydı?»

...O'NUN EVRENCİL DİYALEKTİK STİLİ

Ho Amca'yı 1946 yılı da : «Ha neredeyse ...ılacak» denli cılız haliyle yakından tanı... Fransız yazarı Jean Lacouture, şu sonu...varıyor :

«İşte, kıvrak yumuşaklık ile dizgin vuru...az enerjinin, politika muhayyelesi ile ...nsipler üzerinde sıkı duruşun, yurtsever ...neklere başvuruş ile Marksist inceleyişin ...klit edilemez kaynaşmasıdır ki, Ho'nun ...nalliğini yapar. Bu sentezler sürekli ola...lar mı? Ho'dan sonra yaşıyacaklar mı? ...z yılı aşırıdan beri Dong ve Giap gibi ...mları yetiştirmeği bildiği için, ondan baş... Hanoy iktidarına 'bir kollejyal (elbirliği ...şma) karakteri vermeği bildiği için, ...rülüyor ki, iktidarda kötüye kullanıla...icillik ve ondan çıkacak veraset (yeri...in geçeceği) meselelerinin tehlikesini ...ş bulunuyor. «Ho Amca»nın kendi ...a yaptığı hizmetlerin sonuncusu da bu ...tır.» (10 Eylül 1969).

...alnız «KENDİ HALKINA» mı? Hayır. ... yeryüzü halklarına verilmiş en son ...malıdır, «Ho Amca»nın yapabildikleri. ... yalnız EN SON DERS değil, EN BÜ...DERS'te olmalıdır. hele geri ülkeler ...istlerine. Hele bizim gibi yarı Babil ar...rı Derebeyi artığı, bir hayli de Finans...l karışığı bir ülkede en acıklı eksik ...ca'nın çelişkili bütünlükleridir.

...İZİM CÜCELERİN DEV AYNALARI

...osyalistlerimiz, kazıklaşmayı «enerji» ...rlar. Üç beş «Marksist» formül ez...ekle politikada «üstad» geçiniyorlar. ...nın dört bir yanından «çevirme» bilgi...ndi ülkelerinin orijinal gelenekleri ye...uyorlar. Bu korkunç teori ve pratik ...rını doldurmak için de : TEK başla...maz Papa Hazretleri olmaktan baş-ka hiç bir «elbirliği ile çalışma» zahmetine katlanamıyorlar.

O zaman karşımıza halk düşmanları için gülünç, dostlar için ağlanacak pozlarla çıkıyorlar. Herhangi «Adam kıtlığında» sakalına sarılınan keçi, o saat kendisinin «Abdurrahman Çelebi» olduğuna inanıyor ve inanmıyanları boynuzlamakla, «Sınıflar Savaşı» yapmayı birbirine karıştırıyor. Burnunun altına iki parmak bıyık takmakla, «Balkanlarda bir tane» yaşı benzemesin «Stalin» kılığında hazır iktidar Tahtirevanını bekliyor.

Tahtirevan gelse, hele bir gelse, sen onlarda gör kerametlerin manda tezeğinden iri kallavilerini. Çarçabuk ülkenin her köşebaşına çatık kaşlı heykellerini diktirerek, «Sosyalizm» adına en maydanozlu köftehorlukları yutturacaklardır. İki zartzurtla bir milleti munca toplatmayı becerivereceklerdir. Bu o «Aşama»dan, bu «Aşama»ya terbiyeli maymarifetlerine bedel, «Tarihe» gireceklerdir. «Be birader!».

Böyle Tarihe değil, hazır mezara bile girilemiyeceğini, girilse bile, koskoca Stalin gibi adamı mezarından bile çıkaracaklarını bütün «Sosyalizm» avantüryelerine, bütün anarşist palavracılara, bütün kendini dev aynasında görmüş kuru sıkı teori ve pratik cücelerine en büyük anlamcıl silleyi hiç iddiasızca ve bütün yaşayışı, düşünücü, davranışı ile vuran adam Ho Amca'dır.

ÜÇ TİP SOSYALİZM KALPAZANI

«Kırk yıl» dile pelesenk olmuş. Hangi «kırk yıl» : eksiksiz elli yıldır yerin altında, yerin üstünde : Bu akşam paye ver, ertesi sabah babasını asacak «Sosyalizm Kalpazanları»ndan bu ülke ülkücülerinin çektikleri, Birinci Şube işkenceleri ile yarışmıştır.

Maksatları nedir? Kendilerine sorsanız alacağınız karşılık hep bebeleri güldürecek birbirini çürüten küçük burjuva ermemişlikleri, yahut ne oldum delilikleri gibi görünür. Bıyık altından gülerek, yahut burnunuzu tıkayarak geçersiniz. Gene de yaptıklarından utanmak şöyle dursun cesaret alırlar. İt ürür, kervan yürür. Gün gelir, neden öyle «Namus korumakçın horozdan kaçtıkları» anlaşılır. Ya falan yol kavşağına dek zor sürüklenen «Yolda seyirticiler»dirlerler; ya «Maaşın kaç» olduğunu sorup sağlama bağlamadıkça «Cehenneme» gidemiyen «Kafasız İşgüzar» kapıkullarıdırlar; yahut da yerli yabancı binbir maskeli ajandırlar.

TEORİK VE PRATİK HO

Yeni sosyalist kuşağımızın bütün o bitmez, tükenmez fışkılardan kurtulması için gerekli en yanılmaz Sosyalist mihenk taşını (Kriteryumu) Ho Amca veriyor. Bu veri iki noktada toplanıyor :

1 — **Teoride** : Kendi **Tarihinin** ve Toprağının **düşüncesini yapmak;**

2 — **Pratikte** : Kişi **sivriltmeyen** elbirlikçi **davranış** yapmak.

Ho Amcanın bu iki alanda **ayık** ve **alçakgönüllü** emeğini **Burjuva** basınından olsun edinebiliriz. Bakın Batı Emperyalist ana yurtlarının kapitalist kültürlüleri ne yazıyorlar Ho Amca için :

1. **TEORİCE** : Gelenek-görenek üretici güçlerine temelli önem verildi.

«Vietnam'ın Tarihi ve Medeniyeti : Oranın araştırılarınca modern çağdan hayli önce, Komünist Partisi davranışından hayli önce başlatılıyor; Hanoy insanlarına göre Komünist Partisi, toparlasan, ancak bin yıllık geleneği tamamlayıp devam ettirmekten 'başka birşey yapmamıştır.»

2. **PRATİKÇE** : Her kim olursa olsun «KİŞİ TAPINCI» ile sivriltilmemeye önem verildi.

«Ho Şi Minh»in konuşmalarda mevcut bulunmayışı hiç şaşılacak şey değildir... Kuzey Vietnam'da Başkana sonsuz saygı besleniyordu; ama ne bulutlara çıkarılıyor, ne putlaştırılıyor... Kollektif bir zihniyet rejime adamakıllı damgasını vurmuş, ve düzeni Marksizm yanlı olan başka ülkelerdeki yanıltılardan sakındırmıştır.

«Ho'nun Cezaevi Karneleri, bir milliyetçinin çektikleri üzerine yapılmış düşüncelerden kuruludur. O milliyetçi de ötekilerden biridir; yazılanlar halkın elinden düşürmeyeceği bir İncil değildir. Ho'nun resimleri mi? Çok az var... Yahut hiç yok. Evlerin duvarları üzerinde, kooperatiflerde ara sıra Ho Şi Minh'in bir dergiden kesilmiş fotoğrafı gözükür, ama orada Ho, hiçbir vakit yalnız değildir.»

MİLLÎ PUTSUZ MİLLÎ MÜCADELE

Vietnam'ın (Türkiye'deki 30 Ağustos kadar)alın yazısını değiştiren Zaferi, **Dien-Bien-Phu** savaşımıdır? Müzesini geziyorsunuz :

«Dien-Bien-Phu muharebesinin, Başkentteki gepgeniş salonda tasviri : Giap'ın kişiliğinden çok Vietnamlıların kişiliğini değerlendiriyor. Millî Tarih Müzesinde olduğu gibi, taşra sergilerinde de bölgenin geçmişi canlandırılırken, sunulan, açıklanan, kutlanan şey bir ulusu zafere ve bağımsızlığa yedmiş bir canlı Buda değil, bütün 'bir kollektif varlıktır.» (J. Decornay, 4 Eylül 1969).

Millî Kurtuluş Savaşı mı? Onu millet yapmıştır.

Basında ve radyoda birisi örnek olarak verilirse, o kimse ya bir köprünün savunucusudur, yahut bir Güney Çetesinin Başıdır. Günün Kahramanı sorguya çekildi mi, yaptıklarını anlatıyor, mücadele arkadaşlarını işte ortak gösteriyor, ama ara sıra onları ziyarete gelen keçi sakallı ihtiyarı ağzına almıyor.» (Keza).

Doğrusu da, Sosyalistlik bir etiket değilse : **Sosyalistçesi** de bu değil midir? Birisi geride aklını, öteki cephede canını ortaya koymuş. Akılsız can kaybı boşa gider, ama canını ateşe atan bulunmasa akıl kaç para ederdi? Neden canını veren unutulsun da ,aklını veren göklere çıkarılıp tanrılaştırılsın. Bezirgân düzen için bu, kaçınılmaz olabilir. Sosyalizme nasıl sığdırabilir?

Şeylerin kör akışı ile sığdırıldı. Hattâ Paranoit (zincirleme hezeyanlı) çılgınlıklara dek sığdırıldı. Önüne geçilemezdi, o zaman. Ama «Kıyamete dek» geçilemiyecek miydi? Ho Amca onun karşılığını verdi. Halkın deyimi ile **«Götü boklu»** kişilere tapınmayı kaldırdı. Kişi tapıncı maskaralığının hiç değilse bundan böyle gerekmediğini ispatladı.

Sosyalizmin geleceği için az büyük kazanç mı bu?.

5.9.1969

P.D. Aydınlık sayı 1-15

KARYERİZM-DEMAGOJİ PARTİ

Dr. Hikmet KIVILCIMLI

Sosyalizmde, en hayasızca demagoji, Karyerizm (Mevki hırsı) için yapılan gösterişli *lâf kalabalığıdır. Örneğin halkımızın deyimiyle*, «daha donunu bağlamayı bilmeyen» her «çocuk» veya «adam» veya «kadın» Sosyalizm üzerine, kimden olursa olsun, üçbeş kitap okur okumaz hemen «doktrin sahibi oldum» derse, bu demagoji olma eğilimine çanak açmanın başlangıcıdır. Nerede, hangi kriteryum ile kendini ve düşüncelerini denemiştir? Bir Partinin Çelik Çekirdeği içinde bulunmadığına göre. havada!

Aynı Sosyalizm heveslisi çocuk veya adam veya kadın, dünyanın en iyi dileğiyle de olsa, bir kendini beğenmiş dangalağın apık sapık «Teori» saçmalarını bahane ederek olaylar dururken şöyle de konuşabilir:

«— İşte ortalıkta Sosyalist geçinenlerin hali budur. Hepsi ya karacahil, ya ne oldum delisi ukala, ya kuşbeyenli, manyak, Sosyalizm papağanıdır. Öyleyse, ey gençlik ve ey Sosyalizm sempatizanı işçiler. köylüler ve halk benim ağzıma bakın. Ben falan ülkenin, filan başarılı Sosyalizm üstadı adına konuşuyorum. O kendi ülkesi için ne demiş, ne yapmışsa hepsi, her zaman, her yer için amel edilecek kuraldır, tek doğrudur. Ben de onun bu topraktaki eşsiz sözcüsüyüm.

«Sakın benden başkasını dinlemeyin. Elmas cevheri maden benim karnımda yatıyor. İşte ben Erdim. Haydi, «Kalkın ey ehl'i Vatan!». Çevremde toplanın. Sosyalizmin danis kası ben ne dersem odur. Başka kimseyi dinlemeyin, Yoksa, alimallah sapıttığınız gündür. Toptan oportünist kesilirsiniz. Revizyonizm Cehenneminde ebediyyen yanarsınız. Benim aktardıklarımdan başka Devrimci, İlerici, gerçek «proletaryacı, bilimsel «sosyalist» kavram ve eylem yoktur. Vardır diyenin alnını karışlarım. Piriniz üstadınız benim!»

Kaç yıllar yılıdır, hele sosyalizm suç sayılmıyalı beri, Türkiye'de böyle topluluklardan geçilmez o'du. Bu söyleyişler ve davranışlar, 50 yıllık Bilimcil Sosyalizm Savaşının gelenekleri doğmuş, kan kusularak denenmiş, savunulmuş bir ülkede ikide bir ayağa çelme takmaya kalkarsa ve bildiğinden şaşmazsa, iş büsbütün değişir. Toyluk, düpedüz, bir insanın, başka hiç bir belge aranmaksızın, Sosyalizm dışına atılmasına yeterli bir suç olan Karyerizm külah kapıcılığının en utanmazcasına dönüşür.

Özellikle 27 Mayıstan sonra sahneye çıkmış Sosyalistleri, o çeşit görünüşte çok haklı olduğu ölçüde harekette uçurumlar ve parçalanmalar açan demagoji'lerden ve Karyerist kabadayılıklardan sakındırmak isteriz. Bu tehlikeli ipin üstünde oynanan Sosyalizm canbazlıklarında çabuk ün yapmak, kendince etkili olmak görünüşleri kimseyi aldatmamalıdır. Bir doktrin ve hareketin Tarihinde beş on yıl en önemli basamakta olabilir, güme gitmiş boşuna pis debelenme de olabilir.

Hele elli Yıllık çaba Tarihçesi bulunan bir Doktrine ve harekete, otuz kırk yıl sonra nasılsa gelmiş katılmış olup ta, eline bir örgütü veya bir organı geçirir geçirmez: «İşte ben huzur ettim!» yollu maşrık'ı âzamlaşmak, utanmazlığın, demogajinin, karyerizmin en aşağılık hayvanlığıdır.

Gelin görün ki, 27 Mayıs önceleri yerin altında az çok sesi kısık geçmiş nice traji komik küçükburjuva soysuzlukları, 27 Mayıstan sonra, sokaklarımızı basan geriz suları gibi açıktan açığa ortalığı kapladı. Düşünce ve davranışları leş kokutuyor.

Sosyalizm herşeyden önce, alabildiğine objektif ve somut momentleri her an tersine dönüp birbirine giren bir karmaşık Sosyal Sınıflar Savaşının hareket kuralıdır. Bu hareket ve savaş en Modern anlamlı Siyasi iktidar Savaşı yapacak, son kerteye dek bilinçli, son kerteye dek tecrübeli, son kerteye dek namuslu bir ÖRGÜT içinde olursa olur. Olmazsa, ona ne sosyalizm bir yakıştırma beyinsiz işgüzarlık yahut, miğde bulandıracak kadar iğrenç ve maskara gevezelik kesilir.

ÖRGÜT deyince: 3 Akılıevvel kişinin, bir Mülkiye amirine pulsuz dilekçeyi dayaması ile kuruluveren şey akla gelemez. Proletarya Partisi: bir zümrenin veya bir tabakanın, bir makamdan esinlenivererek «Ol!» deyince oluveren, gilişi güzel tekerleme formüller alanı değildir. Kendisinden önce o alanda atılmış bir tek adım bile varsa, o, derinliğine ve genişliğine benimsenip yaşanarak doğacak bir canlı organizmadır.

Darvinizme göre İnsan Maymundan gelmiştir. Darvinden önce bunu İbni Haldun yazmıştır. Bilimle, yani olayların dilinde bile öyle uzun birikimler gerekir. Hayatta Maymun olmadan İnsan olmaya kalkışmış bir varlık düşünülebilir mi? Her ülkede Proletarya Partisi de, eğer canlı bir varlıksa, o adı gerçekten almaya lâyıksa, bir el çabukluğu marifet hokkabazlığı veya provakasyon sahtekarlığı değilse, mutlak kendinden önceki birikimi lâfla değil, yaşayarak benimsemek zorundadır.

Bizde en az anlaşılan doğru budur. Ve ne çekiyorsak, daha kötüsü Türkiye İşçi Sınıfına, Türkiye Halkına ne çektiriyorsak, hep o çok basit hakikati anlasa bile bir türlü namusluca, vicdanlıca, insaflıca, uygulamaya katlanamamaktan çekiyoruz ve çektiriyoruz. Kendimiz çekmekte beter olalım, boynumuz altımızda kalsın. Ama, şu Türkiye'nin acıklı insanlarına çektirmekten ne zaman utanacağız?

Rehmetli Mehmet Akif, Türkiye insanlarını Allaha şikayet ederken şöyle demişti:

«Göster Allahım bu Millete kurtulur bir mucize

Bir utanmak hissi ver gaaip hazinenden bize!»

Akif, «Utanmak hissini» Türkiye Burju zisinden beklemişti. Allah vermedi öyle şey. Türkiye'yi resmen Amerika'ya Üs ve mürge yapıncaya dek utanmazlıkta deva etti. İşveren Sınıfımız. İşçi Sınıfımız ağırba olduğu kadar çok alçak gönüllü, çok utang özgücümüzdür. Gerçek Sosyalizmde ancak İ Sınıfımızın düşünce - davranışı kural olabil Öyleyse, o sınıf dışı sözde sosyalist utanm lıklar nereden çıkıyor? İşçi sınıfımız içine kulmuş Burjuva ve Küçükburjuva eğilimleri den.

Sosyalizmde utanmazlıktan kurtulmar tek yolu, Türkiye İşçi Sınıfı denizine büt kayıkları batırarak girmektir. Türkiye Pro tarya Partisinin tüm tarihi ve davranışı iç de uzun çıraklık yıllarını adsız er olarak göğ liyebilme yiğitliğini hiç kırpmadan göze alm tır. Yoksa, derme çatma, çalma, çırpma sözi yabana «Teori» maymunlukları, görülmen «İdeoloji» ayrılıkları, özenleri Faşizmin ba girmemiş cöngül ormanında avlanılacak h van olmaktan öteye götüremiyecektir.

O tip düşünce ve davranışlar «kişic gibi görünürler. Gerçekten - eğer işveren nıfının kurnaz ajanları değilseler - tipik K çükburjuva denilen: Köylü, esnaf, aydın Antika kalıntısı tabaka ve zümrelerin dökı tüleridirler. «Döküntüleri» sözcüğü üzerir basa basa duralım. Çünkü, işinde gücünde muslu çalışkan Köylü ve Esnaf gibi Aydın az çok alçakgönüllü ve dürüst olmayı bilir.

Ancak, hangi (Sınıf - Tabaka - Züm den olursa olsun: Kökünden ve işinden k muş döküntü insan İşçi Sınıfı içinde ve ya tıcı üretimde erimedi mi? Paçavra Prole adaylığından yakasını kurtaramaz. Artık ö si için ambisyonun (külah kapma hırsı sonu yoktur. Sosyalizm denli en yüce insa eşitlik ve sonsuz kardeşlik alanında bile çavra Proleterin hırsı: yanındakini çelmeliye veya çiğniyerek çıkarmaktır. Bunun en kü - burjuvaca geçer akçası, her ne olursa ols Otorite düşmanlığı + Otorite megolam ğı) dır. Aklınca «Adam Kandırmaktır.»

Aman: (bin düşünüp, bin davranıp bir liyelim. Karyerizmin ezeli maskesi demagoj Demagoji: Yalan, yanlış lâfla kuru kalab ayartmaktır. Bu iki başlı canavarın en az ban bulduğu yer: Modern İşçi Sınıfı, özel «Fabrika Cehennemi» nin ateşi içinde yana na arınmış Çalışanlar yığınıdır. Karyerizm Demagoji canavarının başını kesmek için edilmiş tek giyotin: Proletarya Partisidir. letarya Partisinde. kişi boynunu kıldan bilmiyen kimsenin Sosyalizmi ağzına alı bir suikast değilse, affedilmez toyluk olur.

(SOSYALİST SAYI : 1

YENİ VP. ANARŞİZM BATAĞI VE DEMAGOJİ

— 3 —

YENİ VP'NİN EN ESKİ SOSYALİZM ...AHRİFATÇILIĞINA SOMUT BİR ÖRNEK:

Yeni VP. ideologları «TSİP OLAYI: PAR... YAPICILIĞI...» kitabının sonuç bölümün..., önerdikleri anti-Leninist parti ve cephe ...layışlarına en eski sosyalizmin teorik emek...rini ve Usta'sı Dr. H. Kıvılcımlı'yı şahit gös...rmeye çalışırlar. Anti-Lenininst önerilerini a...alamadan önce, düştükleri bir dipnotta ...yle denir: «Bu maddeler Dr. H. Kıvılcımlı' ...n Oportünizm Nedir? adlı kitabının «Başa ...çme: (Güç + Denem) ile olur» bölümün...n bazı kısaltmalar yapılarak aktarılmıştır.» ...e. s. 179)

... Devrimci yazında elbette «bazı kısalt...lar» aktarmalar yapılabilir. Yapılmalıdır. ...kat burada, uyulması gereken temel pren...: aktarılan metnin (ya da tezin) anlamını ...madan, çarpıtmadan, yani tahrif etmeden ...armaktır. Devrimci mücadele ahlakı bunu ...ektirir. Yoksa yapılan iş demagojidir, bur...a politikacılığıdır. Yeni VP. de, kendi saç... tezlerini, Usta'nın kitabından «bazı kısalt...lar yapılarak aktarılmıştır» diyerek Kıvıl...lı Usta'ya maletmeye kalkmakla bu acıklı ...uma düşmüştür. Nasıl düştüğünü göstere...c:

Kitabı (Oportünizm Nedir?) okuyan ar...laşların bildiği gibi, Usta burada şöyle bir ...od izler: Her bölümün başlığının hemen ...nda, küçük puntolarla, o bölümde işlenen ...unun anafikri özetçe konur. Sonra konu ...inlemesine incelenir. «BAŞA GEÇME : ...Ç + DENEM) İLE OLUR» bölümünün ...fikri de Usta'ca şöyle konur: «TİP teorice ...rimci olmadan **Pratikte** Baş olamaz. He... **Sınıfına** ve **Sosyalizm** mirasına bağlana...mıştır. Kaldı ki istemekle değil, olmakla ve ...enmekle Devrimci ya Sosyalist baş olu.... Yoksa her örgüt ve kişi başlık idiasi ile ...eyi çatlatır. **Çelik çekirdek** doğuncaya ... devrimci güçlerin düzenbirliği (koodi...yonu) için ortak **kurmay**'a katılınır.» (age. ...17)

Görüldüğü gibi Usta burada, TİP'in Baş, ... Proletarya Partisi olmadığını, bunun is...ekle değil, «olmakla ve denenmekle» olu...leceğini, yoksa, ben «baş»ım (Proletarya ...isiyim» diyen her örgüt ve kişinin cep... çatlatacağını, bu yüzden «çelik çekirdek» ...letarya Partisi) «doğuncaya dek devrim...üçlerin düzenbirliği için **ortak kurmay**'a» ...nması gerektiğini söylüyor. Proletarya ...isinin yeniden örgütlenmesi için ve örgüt...lesine kadar, devrimci güçlerin birliğinin ...nması amacıyla ortak kurmaya katılınır ...r.

Yeni VP. Şefleri Usta'nın bu özetlemesini ...men «kısaltırlar.» Çünkü kendilerinin ...diği tezlerle bu bölümde ortaya konan ...nce birbirine tamamen karşıttır.

Usta birinci maddede:

«TİP, Devrimci hareket cephesini, devrim...çleri ve örgütleri teorice reddedemez» di... söze başlar. Yeni VP. kurmayları ise ... parti işçi sınıfı partisi olduğu iddiasın.... Hiçbir parti devrimci hareket cephesini, devrimci güçleri ve örgütleri reddedemez.» derler ve birinci maddenin gerisini aynen aktarırlar. Yani bu maddede «kısaltma» değil başa bir cümle ekleyerek uzatma yapmışlardır.

Yeni VP. kurmayları birinci maddeye ekleme yaparken ikinci maddenin üçte ikisini kısaltırlar. Çünkü Usta'nın burada TİP için söyledikleri kendileri içinde geçerlidir. Şöyle diyor Usta TİP'e:

«TİP Devrimcilik alanında Pratikçe ne istiyor? Kendisi siyasi iktidar savaşı yapan bir örgüt olduğu için, Devrim Cephesinin lideri gibi kabul edilmesini mantık gereği doğru buluyor.

«Burada şu noktalar unutuluyor:

a) Politika **mantığının** Aristo mantığı olmaması için, İşçi Partisinin **ön şartları** ve Türkiye'nin Tarihcil **gerçeklikleri** gözönünde tutulmalıdır. TİP gerçekten **Türkiye İşçi Sınıfını** temsil edebiliyor mu? Henüz bu uğurda savaşa başlamıştır. TİP **Türkiye sosyalist hareketini** temsil edebiliyor mu? ABA'cılar o geleneğin göreneğin mirasını reddetmekle uğraşıyorlar.» (age. s: 118)

Usta burada, «Türkiye İşçi Sınıfını» ve «Sosyalist Hareketini» temsil edebilen bir örgütün gerçek Proletarya Partisi olabileceğini ve böyle bir partinin ancak Devrim cephesinin lideri olabileceği gerçeğini ortaya koyuyor. Bu gerçeklik yeni V.P. nin Proletarya Partisi değil olsa olsa bir ermişler tekkesi olabileceğini göze batırır. Çünkü Yeni VB. şıhlarının tezi, bir mülkiye amirine bir pulsuz dilekçe dayamakla Proletarya Partisi olunabileceği, ilkellikten kurtulunabileceği şeklindedir.

Usta meselenin doğrusunu böyle koyunca, onlar suçüstü enselendikleri için Usta'ya bozulurlar ve Usta'dan intikam alırca yukardaki satırları kısaltmalarla ortadan kaldırıp atmak isterler.

Yeni VP. Kurmaylarının en açık ve iğrenç tahrifatları dördüncü maddede somutlaşır. Bu maddede Usta meselenin doğrusunu aynen şöyle koyar:

«Kaldı ki, Devrimci ortam, bir zaman çok önemsenen **«Dev-Güç»** kadar olsun bir **Cephe** Birliği kurmuş olmaktan uzaktır. **Cephe** kurulsa, denenmiş küçük burjuva çekimserlikleri, her zaman formel bir **«baş»** önünde, Finans-Kapitalin binbir provakasyonu yüzünden, allerji duyacaklardır. Cephede herkes tuttuğu sığınaktan kendi yordamınca savaşacaktır.

«Bu objektif kaçınılmazlık Devrimin kesin yıldırımlarından başka hiçbir şeyle önlenemez. HİÇ DEĞİLSE BUGÜN ONU ÖNLEYECEK ÇELİK ÇEKİRDEK OLMAYA TİP'İN GÜCÜ YETMEZ. (Biz majüskülledik) O nedenle **şimdilik** ancak birlikler arası bir **koordinasyon** (yönetimi ahenkleştirme) sağlamak üzere ortak **kurmay merkezleri** kurulabilir.» (Oportünizm Nedir? s: 119) altını çizen Dr. H. Kıvılcımlı)

Yeni VP. şıhları, Usta'nın meseleyi bu duruca koyan satırlarının önce birinci cümlesini herhalde eskimiş bulurlar ki; «Devrimci ortam bugün bir Cephe birliği kurmuş olmaktan uzaktır.» (TSİP Olayı s: 180) biçiminde değiştirirler. Ve sonra ise Usta'nın **«hiç değil se bugün onu önleyebilecek çelik çekirdek olmaya TİP'in gücü yetmez.»** diyen cümlesini yine «kısaltarak» (!) ortadan kaldırırlar ve yerine aynen şu cümleyi koyarlar: **«hiç değilse bugün onu önlemeye bir partinin gücü yetmez.»** (age. s: 180)

Onlar, sonra da kalkar bu yaptıkları işin adına utanmadan, masum bir şekilde «kısaltma» derler. Onların siyasi ahlaklarının seviyesi işte bu.

Yukardaki cümlede Usta diyor ki; «hiç değilse bugün onu önleyebilecek çelik çekirdek olmaya TİP'in gücü yetmez.» Demek ki çelik çekirdeğin (Proletarya Partisinin) gücü yeter, Cephenin birliğini sağlamaya. TİP'in ise, çelik çekirdek olmadığı için, gücü yetmiyor.

Yeni VP. şıhları «çelik çekirdek» yerine «bir parti» koymakla meselenin özünü değiştiriyorlar, tahrif ediyorlar.

Cephe birliğini kurmaya ve yürütmeye «bir partinin gücü yetmez» diyorlar. Böyle saçma şey olurmu hiç? O, «bir parti» eğer «çelik çekirdek» (Proletarya Partisi) ise nasıl gücü yetmez? Proletarya Partisi devrimci hareketin biricik öncü müfrezesi ve aynı zamanda genel kurmayı değil mi?...

Yeni VP. şefleri kendi anti-Leninist parti ve cephe anlayışlarını Usta'dan «bazı kısaltmalar yaparak aktardık» diyerek Usta'ya maletmekle Eneski Sosyalizme içerden en ağır darbeyi indirmiş oluyorlar.

Peki, onlar bu tahrifata neden gerek duydular? Bilindiği gibi kendilerinin çelik çekirdek olduğunu ilan etiler. Usta ise cephe birliğini sağlamaya çelik çekirdeğin gücü yeter diyor. Onlar Usta'nın koyduğu bu prensibi tahrif etmeden aynen aktarsalar, onlara hemen şu söylenecek: «sen çelik çekirdeksen cephe birliğini sağlamaya gücün yeter, artık ortak kurmay merkezlerini ne yapacaksın? Yok eğer gücüm yetmez diyorsan (ki öyle diyorsun) o zaman Proletarya Partisiyim saçma iddiasından vazgeçmelisin! ve «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!» bayrağı altında saf tutmalısın. İşte onlar hem derleniş hem de Leninist Parti ve cephe inkarcısı olduklarını gizleyebilmek için böyle bir tahrifata başvurmak zorunda kalırlar.

Kıvılcımlı Usta, çelik çekirdek yokluğunda çelik çekirdek doğuncaya dek ve çelik çekirdeğe varmak için yapılacak çalışmaların koordinasyonunu sağlamak üzere ortak kurmay merkezleri öneriyor. Yeni VP. şıhları ise hem Usta'nın gösterdiği bu doğru yolu reddedip, «biz Proletarya Partisiyiz» derler hem de Usta'nın önerisini tahrif edip soysuzlaştırarak kendi otorite megalomanlıklarına alet etmeye çalışırlar. İşte olay budur.

Yeni VP. kurmaylarına şunu da hatırlatalım ki, bu yaptıkları yeni bir iş değildir. Geçmişte de, Usta'nın «Tarih Tezi» adlı yüce emeği bazı solcu(!) yazarlarca nam ve mal sahibi olmak için değiştirilip tanınmaz hale getirilerek piyasaya sürülmüştü. Gerçi o yazarlar amaçlarına ulaştılar : ün ve mal sahibi oldular, ama hepsi o kadar. Başka bir şey olamadılar. Sizlerin de üstadı onlar olmalı ki, aynı metodları seçiyorsunuz.

YENİ VP KONGRESİ VE «ANARŞİ YOK! BÜYÜK DERLENİŞ!» İNKÂRCILIĞI

Bilindiği gibi «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!» parolasını yakalanması gereken ana halka olarak görenler, Yeni VP. Kongresinden iki ay kadar önce bir sarsıntı geçirdiler. Bir gurubu Yeni VP.ye girdi. Fakat bunlar gerek dışardan yapılan sağlıklı uyarılar, gerekse Yeni VP. batağındaki boğuşan tekke şıhlarının Osmanlı saray oyunlarından daha rezilce ve daha kanlı kariyer mücadelelerini

(Devamı Arka Sayfada)

yakından izleyince kısa sürede ayıldılar. Hatalarını bilince çıkardılar. En eski Sosyalizmin Tüzük-Programının ardına da gizlenmiş olsa üç-beş megalomanın peşine takılmış bir avuç insanın kendine «Proletarya Partisiyim» demesiyle kurulan tekkenin gerçek Proletarya Partisi olamayacağını, partinin ancak «yuvarcıkların belirli prensipler çerçevesinde birleşmelerinden» doğabileceğini bir kez daha kesince görüp, yeniden bilince çıkardılar.

Ve arkadaşlar kongrede Ustaların öğütlediği gibi dürüstçe, mertçe özeleştirilerini yaptılar. Derleniş-Parti ve Halk Cephesi prensiplerini açık bir şekilde savundular. Herkesi «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!» bayrağı altında savaşmaya davet ederek hiçbir oylamaya geçilmeden o batağı terkedip yeniden doğru mücadele içinde yerlerini aldılar.

Yeni VP. kurmayları, bu tarikat kongresinin, çıkardıkları Yeni Sosyalist'te değerlendirmesini yaparken, o batağı terkedenlerin şahsında Eneski Sosyalizmin Derleniş - Parti ve Halk Cephesi için koyduğu Leninist prensiplere saldırır ve olmadık demagojilere başvurarak küfürler yağdırırlar. Aşağıda göreceğimiz gibi onların bu saldırıları çok zavallı ve aptalcadır. Bunun nedeni, kongreyi terkeden arkadaşlarca Yeni VP. ideologlarının kesin bir teorik bozguna uğratılmasıdır. Bozguna uğrayan şefler, mutfakta kavurma aşırırken, suç üstü yakalanınca, kendini duvarlara çarpan zavallı kedicikler gibi paniğe uğrayıp ne yaptıklarını bilmez duruma düştüler. Ve o zamana kadar hep «karınlarında sakladıkları inkârı» dilleriyle ikrar edip ağızlarından çıkardılar: «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!» i, «olağanüstü soyuttur, subjektiftir ve iyi dilektir» diyerek resmen inkâr etmiş oldular.

Böylece onların yüzündeki Eneski Sosyalizm maskesi tam düşmese de her aklı başında arkadaşın dikkat ederse görüp anlayabileceği kadar aralanmış oldu. Tabii bizim için de, Eneski Sosyalizme içerden saldıran bu Truva atlarına karşı savaşmak daha kolay hale geldi. Bu Yeni VP. kongresinin tek olumlu olayı idi. Biliyoruz ki, iyi niyetle yapılan her yanılşın mutlak, olumlu bir yanı da vardır. Arkadaşların Yeni VP. batağına girerken işledikleri hatanın olumlu yanı da bu oldu.

Şimdi gelelim Yeni VP.'nin Yeni Sosyalist'te yaptığı demagojilerin teşhirine.

BUND'CU KİM?

«Parti Tezi (Yeni VP. anti-Leninist parti anlayışına bu adı koyar). Vatan Partisi çatısı altında mücadeleyi önerirken «derleniş tezi» (kastedilen, kongrede arkadaşların savunduğu «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!» parolasıdır). Partisizliği savunmakta idi veya «sabırla derleniş yoluna» çıkıp «biçimli bir birleşi yolu yüründükten sonra» partiye varılabileceğini savunmakta idi. (Yeni Sosyalist, 19 Nisan 1977).

Açıkça söylendiği gibi, Usta'nın «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!»te gösterdiği derleniş yolunda, yine Usta'nın koyduğu biçimler içinde, yürünerek partiye varılabileceği şeklinde formüle edilen Leninist parti anlayışı: «bu partisizliği savunmaktır», denilerek inkâr ediliyor.

Devam edelim Yeni Sosyalist'i okumaya: «Bu tez partinin kapılarını «tüm gurup, gurupcuk ve diğer partilere» açmakta idi. Açıkça belli ki, parti tezi bir sınır önerirken, derleniş tezi bir sınırsızlık, belirsizlik önermekteydi. Bu tartışmayı RSDİP'nin II'nci kongresinin ilk gündem maddesine benzetebiliriz.

«Bund meselesi, ve Bund'un «federasyon tezi» yani parti yapısının federatif olması tezi (ki Derlenişçilerin derlenişi de kaçınılmaz olarak bir federasyondur) Lenin bu konunun en önce görüşülmesini ister.» (agy.)

Gördünüz mü Kıvılcımlı Usta «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!»te meğer neyi savunmakta imiş? Meğer Kıvılcımlı Usta Bund'cu imiş de haberimiz yokmuş.

İşte Yeni VP.nin Usta'nın «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!» emeği hakkındaki yargısı bu. Onlar saldırıları yaparken Lenin Usta'ya sığınmaya çalışıyorlar. Halbuki gerçeklik hiç de böyle değildir. Aslında Lenin Usta ile Kıvılcımlı Usta arasında hiçbir çelişki yoktur. Tam tersine «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!» Lenin Usta'nın koyduğu Proletarya Partisinin reorganizasyonu prensiplerinin Türkiye şartlarına uygulanmasından başka birşey değildir. Bund'un görüşlerini savunan ise bizzat Yeni VP.'nin kendisidir. İspatlıyalım. Meseleyi Lenin Usta şöyle koyar:

«Kısaca, tüm Rusya proletaryasının mücadelesinin yararına olarak, Rus proletaryası ile sıkı ve tam bir kenetlenme içinde olmak gerekir. Bu bütünleşmede diğer halklar yanında azınlıkta olma durumu, neticede zararlı çıkılacağı endişesi yaratabilir. Hem, bu özerklik, Yahudi hareketinin kendine özgü meselelerinin hallinde, azınlıkta oluşu aleyhine işler. Oysa otokrasiye ve tüm Rusya'da burjuvaziye karşı mücadelede; biz örgütsel ve taktik, pratik ve teorik problemlerde, mutlak ve vazgeçilmez ortak kararlarla betonlaşan, dil ve milliyet farkı gözetmeksizin tüm proletaryaya dayanan, birleşik, merkezî ve savaşçı, TEK BİR ÖRGÜT YARATMAK ZORUNDAYIZ. **Yoksa her biri bir yanda, kendi başına buyruk örgütler ortak gücümüzü parça parça olan, fraksiyonlar halinde, birçok bağımsız siyasi örgütler yaratmak, ayrılıklar ve kopukluklar içinde olmak, neticede bu durumu, bu hastalıklı bünyeyi tedavi için meşhur «federasyon» budalalarının özenle hazırladıkları uyduruk ve zararlı reçetelerden medet ummak çıkar yol değildir.?** (abç.)» (Lenin - Yahudi Proletaryası İÇİN «Bağımsız Bir Siyasi Parti» Gerekli Mİ?. Iskra, sayı: 34, 15 Şubat 1903 Türkçesi Yücel Yayınları Hareketin Birliği, s. 8).

Görüyoruz Lenin Usta meseleyi ne kadar net koymuş. Hiç ikirciliğe yer yok. «Biz örgütsel ve taktik, pratik ve teorik problemlerde, mutlak ve vazgeçilmez ortak kararlarla betonlaşan, ...tüm proletaryaya dayanan, birleşik, merkezî ve savaşçı, tek bir örgüt yaratmalıyız» diyor. Yani tüm devrimci gurup, gurupçuk ve partiler tek bir merkezi, gerçek Proletarya Partisi içinde sentezleşmeliyiz. diyor. Kıvılcımlı Usta'nın «Anarşi Yok! Büyük Derleniş«'te koyduğu tez de aynen budur. Kıvılcımlı Usta da: «Türkiye **içinde** ve **dışında**, kurulmuş, kurulacak bütün devrimci **Yuvarcıklar** (yahut adı başka örgütler ve eğilimler) ya anlayışla dayanışacaklardır; yahut Finans-Kapitalin Sırat Köprüsü üstünde boynuzlaşan beyinsiz keçiler gibi, Faşim cehennemi içine yuvarlanıp yanacaklardır.» (Anarşi Yok! Büyük Derleniş! s: 28) diyor. «Önce bir harman olalım» diyor. «Türkiye ölçüsünde baskı ve oyunlara karşı **her devrimci eğilimin** ve **sosyalizmin** sözcüleri bir araya gelmeyi öğrensinler.. O zaman «karamıkla buğdayı ayırdetmek» şimdikinden daha olasılaşır. Yeter ki **Birleşi yolunu** bili lice seçmiş bulunalım.» (age. s. 28). Çün «Dünyanın her başarılı devrimci **çelik çek değı** Yuvarcıkların belirli prensipler çer vesinde birleşmelerinden doğmuştur.» (a s. 28).

İşte Kıvılcımlı Usta'nın koyduğu, biz de zinciri sürükleyici ana halka olarak sa dığımız tez budur. Görüldüğü gibi bu tez, l nin Usta'nın teziyle aynen örtüşüyor.

Peki Bund'un tezi nedir? Şudur: Ke gurup partisinin örgütsel bağımsızlığını olursa olsun korumak. Yani «her biri bir y da, kendi başına buyruk örgütler» hareke ortak gücünü «parça parça edecek olan, fr siyonlar halinde, birçok bağımsız siyasi gütler (gurup partileri) yaratmak», sonra bu dağınık gurup partilerini bir federasy içinde yan yana getirip bırakmak işte Bund' federasyon tezi budur. Bund'un bu tezi Y VP.'nin savunduğu tezin aynısıdır. Çünkü Y VP.'de işçi sınıfı eğilimlerinin savaşçı merk «tek bir örgüt» yani parti içinde sentezleş sini şöyle diyerek inkâr eder:

«Türkiye'de Sosyalist eğilimler arasın ki sınır çizgileri çizilmiş ve bu nedenle he bağımsız Partileşmişlerdir. (Henüz kendis «Parti» demeyen eğilimler (Devrimci Y Kurtuluş, Emeğin Birliği, Proleter ve B herhalde yok sayıyorlar.) Artık onların a bir Partide birleşmeleri değil, ancak hare içinde dayanışmaları söz konusudur.» (Y Sosyalist - 5 Nisan 1977).

Görüldüğü gibi sosyalist eğilimlerimi Lenin ve Kıvılcımlı Usta'ların önerdiği « «tek parti içinde birleşmelerini» açıkça in ederler. Tıpkı Bund'un inkâr ettiği gibi. S ra da yine Bund'un savunduğu federas tezinin tıpkısı olan: «Sosyalist partiler a sı koordinasyonu sağlayacak «Ortak Kur Merkezleri» kurulmasını...... önerir.» (Y VP. Kongre Kararları, s. 5)'ler İşte ger lik budur.

Onlar kendi Bund'cu federasyon tez ni haklı gösterebilmek için Lenin'in gölg ne sığınmaya, Leninist parti ve cephe pr siplerinin savunulduğu «Anarşi Yok! Bü Derleniş!»'i ise; «Bu Bund'un federasyon zidir» diyerek karalamaya girişecek d **Yavuz Hırsız**dırlar. Ama onların bu cüret lıkları aslında yine suçluluk kompleks düştükleri zavallılığın ve pusulayı yitirm rinin sonucudur. Çünkü Kıvılcımlı Usta'yı «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!» tezini mak için sarıldıkları «Bund'cu» silâhı, böylece geri tepmiş ve kendilerini vur olur.

TEP «ANARŞİ YOK! BÜYÜK DERLENİŞ YENİ VP.DEN DAHA İYİ ANLAR.

«Yine Tez sahipleri (kastedilen Yeni batağını terkeden arkadaşlar) Kongrede T in «Tek Parti çağrısı»nı benimsediklerini lirtirler. Böylece görüşleri daha bir bütün kazanmış, açıklığa kavuşmuş oldu.» (Sosyalist, 5 Nisan 1977).

Görüldüğü gibi Yeni VP.nin tekke şı rı, Arkadaşları TEP'in kuyruğuna takı gibi göstererek, arkadaşlara çamur atmak terler. Oysa gerçeklik böyle değildir. A daşların kongrede bu konuyla ilgili söyle lerini aynen aktaralım:

«Arkadaşlar (kastedilen Yeni VP.) TEP'in aşağıdaki çağrısını eleştiriyorlar. şunu diyor: «Faşizmi yenebilmek için, t mun tüm demokratik güçlerini ulusal v

okratik bir cephede birleştirmek zorunda- . Bu anti-faşist güçbirliğinin gerçekleşme- de baş rol sosyalist harekete düşüyor. Bütün nyada bu böyle olmuştur. Türkiye'de de böyle acaktır. Türkiye sosyalistleri bugün demokra- k güçler safında birleştirici ve yön verici rol namakla yükümlüdürler. Ama sosyalist reketin kendisi bölünmüş iken bu işlevi ge- tiği gibi yerine getiremezler. Bu durum- sosyalistler olarak birinci görevimiz bir k sınıf olan Türkiye işçi sınıfının öncü bir- i niteliğinde bir tek sosyalist partiyi yarat- aktır.»

Arkadaşlar TEP'i «Anti-Faşist güçbirliği rekirliğinden bir tek sosyalist parti sonu- na varılmaz. Veya çeşitli sosyalist partile- varlığı anti-faşist güçbirliğini engellemez. sinin temelleri başka başkadır. İşçi sınıfı rtisi söz konusu olunca, bu partilerin bir- tirilmesi için, Proletarya sosyalizminden aklık-yakınlıkları önem kazanır, fakat an- faşist güçbirliği içinse örgütlerin Finans - pital cephesinden uzaklığı yakınlığı söz nusudur.» (TSİP Olayı, s. 137) diyerek ştiriyorlar. Eleştiri konusu «Anti-Faşist çbirliği gerekirliğinden bir tek sosyalist rti sonucuna varılamaz.» TEP'in söy[illegible] : Biz sosyalistler darmadağınık [illegible] z müddetçe [illegible]kratik [illegible] demokratik [illegible] cephe[illegible] kadaşlar buna karşı [illegible] anlaşılan, kadaşların [illegible] TEP meseleye ru yaklaşm[illegible]tır. [illegible] yenebilmek için he kur[illegible] gerek[illegible] onu kurabilecek güç sosyalistler, onlarsa kendileri muhtacı mm[illegible] dede [illegible]dığı sonuç ise tek partinin ekli[illegible] M[illegible]kak ki parti anlayışlarımız sında [illegible], partinin nasıl reorganize cağını farklı görüyoruz. Ama TEP'in me- eyi ge[illegible]rişi [illegible]ce doğrudur. Yani mesele şu- r. «F[illegible]apitalin Biricik saldırı cephesi inde pe[illegible], ekmek kadar şiddetle ihtiyaç yula[illegible] iki şeyden birincisi : olabildiğince rl[illegible] [illegible]ojen bir çelik çekirdek (Pro- rya Parti[illegible]) kurmaktır. İkincisi : olabil- nce [illegible] Ge[illegible]liğine-Hetorojen Biricik Dev- [illegible] Güçler Cephesi kurmaktır. Bir türlü rula[illegible]yor[illegible]r. Çünkü bu iki şey, boyuna, birinden ayrı olabilirmiş gibi konuluyor. şey[illegible] zıt karakteri skolastik kafaları ka- rıyor.» (A. Y. B. D. Dr. H. Kıvılcımlı, 1-12).

[illegible] iki şeyin birbirinden ayrı olamıya- az çok görmüş. Ama arkadaşlar iki birbirinden ayrı olabilirmiş gibi koyu- lar. «Çeşitli sosyalist partilerin varlığı, -faşist güçbirliğini engellemez» doğru «çelik çekirdek» proletarya partisinin luğu engeller. Onun için biricik devrimci ler cephesi ancak Proletarya Partisinin ülüğünde kurulabilir.

Bilindiği gibi TEP (Al - Aydınlık) önce- parti inkârcısıydı. Filipin tipi demokrasi larında bir proletarya partisinin Türki- e kurulamayacağı, mücadelenin asker-si- yd[illegible] zümre öncülüğünde sürdürülmesi ekti[illegible] görüşünden «Devrim zorlaması, De- rat[illegible]k zortlama» zıpkınını yiyince geçir- şo[illegible]la parti yapıcılığına sıçradı. «Anarşi ! Büyük Derleniş» şiarı ise iyice başını dürdü. Bugün vardığı çizgi bu iki eser- [illegible]ayıdır. Bütün inkârına rağmen yine «Anarşi Yok Büyük Derleniş«i arkadaş- ları daha iyi anladığı apaçık ortadadır. olmazsa proletarya partisi ile devrimci ler cephesini birbirinden ayrı koyacak r saçmalamıyor.» (Yeni VP.'yi terkeden

Arkadaşların kongre konuşması. Derleniş Sorunu ve Yeni VP. Olayı, s. 16-17).

Görüldüğü gibi Arkadaşlar meseleyi oldukça doğru koymuşlar. Yeni birşeyler eklemeyi gereksiz buluyoruz.

YENİ VP.'YE GÖRE;

«ANARŞİ YOK! BÜYÜK DERLENİŞ!»

«PARTİ KAÇAKLIĞIDIR»(!)

«Kongrenin sonuçları ise başlıca şunlardır :

« 1 — Derleniş Tezinin bütün kabukları dökülmüş altından parti kaçaklığı çıkmıştır.» (Yeni Sosyalist, 14 Haziran 1977).

Hepimizin bildiği gibi Yeni VP. ideologlarının «Derleniş Tezi» diye adlandırdıkları tez «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!«ten başka birşey değildir. Onlar açıkça «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!» parti kaçaklığıdır diyemezler. Çünkü maskeleri düşer. Onun için Usta'nın bu emeğine önce «Derleniş Tez[illegible]r ad takarlar, sonra da başl[illegible]

Onlar o [illegible] ve [illegible]agoktur- lar k[illegible] Derleniş!»e «Der- [illegible]arak küfrettikten sonra [illegible] manevra yaparlar ve Karagöz oyu- [illegible]daki Çıfıt'ın hem vurup hem de «ne vuruyorsun be!» diye sorduğu gibi, aynen şöyle derler :

«İttifaklar Sorunu» kararı «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!» prensiplerinin hayata geçirilmesi, Parti Kongresi tarafından resmileştirilmesidir.» (Yeni Sosyalist, 14 Haziran 1977).

Yeni VP.'nin tekke kongresine katılan herkes bilir ki; orada resmileştirilen bir şey varsa o da «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!»in «iyidilek» (!), «olağanüstü soyut, subjektif» (!) olduğudur' Gerçeklik böyleyken bugün yeniden «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!»i nasıl ağzınıza alabiliyorsunuz? «soyut, subjektif» ve «iyidilek»tir diyerek inkâr ettiğiniz bir tezi nasıl hayata geçireceksiniz?

Sonra, «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!», Proletarya Partisinin Reorganizasyonunun prensipleridir. Yani bu prensiplerin hayata geçirilmesiyle gerçek Proletarya Partisine varılabilir. Partiye varıldıktan sonra ise «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!» prensipleri hayata geçirilmiş olur. Sizler, o prensipleri inkâr ederek kendinizi, bir gurupcuk olduğunuz halde «parti» ilân ettiniz. Hâlâ ne diye «ittifaklar sorunu kararı, «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!» Prensiplerinin hayata geçirilmesi, Parti kongresi tarafından resmileştirilmiştir» diye geveleyip duruyorsunuz?

Bakın, Usta bu meseleyi nasıl koyar :

«Bir Proletarya Partisinin ve Proletarya bilinçli hareketinin Türkiye'de doğması için ÖNCE DERLENİŞ (yani «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!» prensiplerinin hayata geçmesi) LÂZIM (biz majüsklülledik)» (Dr. H. Kıvılcımlı Aktaran: Devrimci Derleniş, sayı 1).

«Ancak o derlenşler Derleniş Komiteleri, onların kurdukları Halk Uyanış Güçleri kendi çevrelerinde gördükleri olanakları ve başardıkları örgütlenmeleri merkeze doğru yavaş yavaş getirdikçe, elbet Türkiye ölçüsünde bir büyük Merkez Komitenin teşekkülü ile, daha yeni bir örgütlenme merhalesine geçmek artık günün meselesi haline gelecektir.

«O broşürde anlatmak istediğimiz bunlardır.» (Dr. H. Kıvılcımlı)

İşte, «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!»in yolunu Usta apaçık koyuyor.

Yeni VP'nin «ittifaklar politikası» ise, bu öneriyi «Kongremiz...... tek parti içinde «Derleniş» çağrılarını ise bir ütopi-hayal olarak görür» diyerek resmen inkâr eder. Ve gurup partileri arasında başsız develik güreşi yapılmasını önerir.

Durum böyle olduğu halde onlar, Leninist prensiplerin önerildiği «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!»'le, bunun tam zıddı (inkârı) demek olan kendi saçma «ittifaklar politikası»nı aynı şeymiş gibi gösterme şahbazlığında bulunurlar. Osmanlının deyişiyle, herhalde «herkesi kör, âlemi sersem sanırlar».

Yazımızın başında Yeni VP. hangi siyaseti izliyor diye sormuştuk. Bütün bu incelemelerimizden sonra açıkça gördük ki, onun sürekli izlediği metod demagojidir. Yani Burjuvazinin ve onun işçi sınıfı içindeki uzantılarının izlediği siyasettir.

YENİ VP.'YE ÖNERİMİZ!...

Kendinize ne ad takarsanız takın, olayca yapınız bir yuvardır. Önce bunu açıkça görün ve kabul edin. Sonra, pis bir siyaset olan demagoji yöntemleriyle, Eneski Sosyalizmin kan kurutucu devrim istihkâmında ürettiği yüce emeklerine küfretmekten ve kendinize ait olan saçma tezleri Usta'ya maledrek piyasaya sürmekten vazgeçin! Ondan sonra sizlerle konuşup anlaşabiliriz. Hangi konuda mı? Lenin Usta'nın önerdiği şu konuda :

«Bütün Rusya'yı (biz Türkiye'yi diyeceğiz) kapsayan devrimcilerin tek bir örgütü üzerinde konuşmalıyız. Ve bunun için vakit geçmiş değildir.» (Ne Yapmalı? s. 214).

Var mısınız bu yolda davranmaya?...

(BİTTİ)

«Proletarya Partisinin Reorganizasyonu ve Halk Kurtluş Cephesi» acil görevinin, nasıl hayata geçirileceğinin duruca kavranabilmesi için, bizcé, şu eserlerin okunması zorunludur :

STALİN :

- Bolşevik Partisi Tarihi
- Leninizmin İlkeleri

LENİN :

- Iskra'nın Doğuşu
- Nereden Başlamalı...?
- Ne Yapmalı?
- Hareketin Birliği
- Bir Adım İleri, İki Adım Geri

DİMİTROV :

- Faşizme Karşı Birleşik Cephe

Dr. H. KIVILCIMLI :

- Oportünizm Nedir?
- Halk Savaşının Planları
- Devrim Zorlaması, Demokratik Zortlama
- Durum Yargılaması
- Başsız Develiğimiz
- Anarşi Yok! Büyük Derleniş!

başyazı

Baştarafı 2. Sayfada.
de örgütlü olmak zorunluğundadır.» (Proleter sayı 9, MC ve Devrimci Görev.)

«Sosyalistler kendi örgütlerini oluşturma işine hız vermelidir.» deniyor. Hangi sosyalistler, hangi örgütlerini kurma işine hız verecek? Bu pek belirli değil. Herhalde Türkiye sosyalistleri (bir grup değil) kastediliyor. Proletarya Partisini örgütlemelidirler denmek isteniyor. Yine sadece iyi niyet. İkinci cümlede ise «Ayrıca değişik sınıf ve tabakalar kendi işlerinde de örgütlü olmak zorunluğundadır.» deniliyor. Adeta sınıf ve tabakalardan kendi kendilerine örgütlenmeleri isteniyor. E, o zaman sosyalistler ne yapacak. Herhalde o sınıf ve tabakaların örgütlenişlerini seyredecek.

Sosyalistlerin «Devrimci Görevi» bu ise yazık doğrusu.

İLERLEME

Kemal Türkler'in ağzından «Ulusal Demokratik Cephe» çağrısı yaptı. : «Milliyetçi Cephe işbirlikçi tekelci sermayenin en gerici, şoven kesimlerinin oluşturduğu gericilik ve faşizm cephesidir. Bu cepheye karşı ve güvenoyu aldığı takdirde 2. MC'yi bir an önce iktidardan uzaklaştırmak için, ulusal bağımsızlıktan, demokrasi barış ve toplumsal ilerlemeden yana olan parlamento içindeki ve dışındaki tüm örgüt ve güçlerin Ulusal Demokrasi Cephe (UDC) içinde bir araya gelmeleri ve UDC'yi güçlendirmeleri acil bir görev ve zorunluluktur.» (Cumhuriyet. 29 Temmuz 1977).

«Milliyetçi Cepheye ve Güvenoyu aldığı takdirde 2. MC'yi bir an önce iktidardan uzaklaştırmak için» UDC öneriliyor. Milliyetçi Cepheye karşı, UDC 3 yıl geç kalmış bir çağrıdır. Eğer 2. MC'ye karşı yapılmışsa (ki öyledir) kapsamı dar tutulmuştur. Elbette MC yıkılmalıdır, ama yıkılacak olan şeyin yerine alternatifi konarak. Zaten tersi durumda kitleleri ikna etmek, mücadeleye sokmak mümkün değildir. Çünkü kitleler ANARŞİST değildir.

Öneriye göre «Ulusal bağımsızlıktan, demokrasi, barış ve toplumsal ilerlemeden yana olan parlamento içindeki ve dışındaki tüm örgüt ve güçlerin Ulusal Demokratik Cephe (UDC) içinde bir araya gelmeleri ......» gerekiyor. Bakla ağızdan çıkarılıyor. Parlamento dışından «ilerleme» örgütleri ile parlamento içi CHP, DİSK'in çevresinde birleşsin denilmek isteniyor. Ve sanki UDC varmış gibi «UDC'yi güçlendirmek»ten söz ediliyor.

Kemal Türkler'in demeci şöyle devam ediyor: «Demokrasi düşmanlarınca yaratılan bu Cepheleşmenin DEMOKRASİ bölümünde CHP'nin gerekli yerini alması, işlev ve görevlerini daha somut bir biçimde yerine getirmesi önemli bir zorunluluk haline gelmiştir.» Adetâ UDC'nin «bağımsızlık», «barış», «toplumsal ilerleme bölümleri» kotarılmış da sadece «demokrasi bölümü» kalmış. CHP, UDC'ye evet derse o da tamamlanmış olacak.

Uzun söze ne hacet; UDC'den kasıt İlerleme - CHP ittifakıdır. UDC konusunda yaygara koparan Politika gazetesinde 28 Ağustosda Hüseyin Dilek imzalı «Kaygılar ve nesnellik, zorunluluk» yazısı sanki sosyalistler UDC'de toplanabilmiş de bir CHP'nin UDC'ye ikna edilmesi gerekiyormuş gibi bütün yazı boyunca UDC'ye CHP'yi ikna etmeye çalışır. Ve şöyle bağlar yazısını: Sonuç

«CHP, Ulusal Demokratik Cephe çağrısı karşısındaki tavrını, elbette örgüt içi sorunları da göz önünde bulundurarak alacaktır. Ancak sanıyoruz ki tavır alma konusunda belirleyici olması gereken konu şudur: Gericilik ve faşizm cephesinin ilerlemesine izin verecek miyiz; yoksa bu cepheyi bir an önce devirmek için ortak bir program etrafında güçlerimizi mi birleştireceğiz?» Sanki Sosyalistler arası kaygılar kalkmış, sosyalistler örgütsel birliğe giden yola en azından girebilmişler gibi, CHP'nin kaygıları tartışılır. Fakat, «İlerleme» açısından konu açıktır: Kendisinden başka Sosyalist yoktur ki Türkiye'de, birlik söz konusu olsun. Kendisi ise uyduruk bir kaç kitle örgütü ile zaten bir ve bütündür.

Ürün ise meseleyi şöyle koyar: «Anti-emperyalist, anti-faşist direnişin öncülüğünü yapan işçi sınıfımız, şimdi genel grev hedefine yöneliyor. Genel grevi, sarı sendikacıların ağzında boş bir söz olmaktan çıkarıp hayata geçirmek, DİSK, TÜRK-İŞ, bağımsız tüm sendikaların eylem birliği ile tüm demokratik örgütlerin disiplinli, bilinçli, örgütlü dayanışmasıyla gerçekleşebilir.

«Bu yolda kurulan 1 Mayıs Komiteleri'ne, demokrasi komitelerine, Maden-İş'le Dayanışma Komiteleri'ne sahip çıkmak, bunları daha da geliştirmek gerek. Tüm bu komitelerin birleştirilmesi, kökleri her yere uzanan tek bir Demokrasi Dayanışma Komitesinin oluşturulması, bunların her fabrikaya, köye, mahalleye, okula yayılması önde duran ivedi görevdir. Tabandaki bu gelişmenin ulusal düzeyde eşgüdümünü sağlamak, Ulusal Demokratik Cephenin omurgasını oluşturmada ileri bir adım olacaktır.» (Ürün. sayı 38. Ağustos 1977 Kör Çıkmazdan Kurtulmanın Yolu, s. 5-6) Yani «ilerleme» «UDC»yi oluşturacak omurgayı aşağı yukarı oluşturmuştur(!). Diğer ilerici, solcu kişi ve örgütlere düşen ise; «Tüm demokratik kuruluşlar tabandaki bu gelişmeye ayak uydurmak, bu hareketi baş düşmana karşı tek bir yumruk olarak yönlendirmek görevi ile karşı karşıyadırlar.» (Ürün a.g.y., s. 6) «İlerleme» bu hilelerle sosyalistleri ve CHP'yi kündeye getirip kendi kuyruğundan takacağını sanır. Kendisinden başkasını kandıramıyacağını görüyor. Görecek.

EMEĞİN BİRLİĞİ

Meseleye en doğru yaklaşan dergi oldu:

«Nasıl ki faşizm gelip geçici bir şey değilse ve tekelci sermaye var olduğu müddetçe bir tehlike olarak varlığını koruyacak ve sermayenin her bunalımında işçi sınıfının ve tüm emekçilerin karşısına çıkacak bir güç ise, anti-faşist Halk Cephesi de böyle gelip geçici ve bazen kurulan ama başka bir burjuva hükümet karşısında bazan bozulan bir şey olamaz. Faşizme karşı Halk Cephesi, ancak ve ancak proletaryanın kendi bağımsız politikasını temsil eden siyasi parti öncülüğünde ve onun etrafında kurulabilecek ve faşizmin maddi temelleri ortadan kalkıncaya kadar değişik taktiklerle de olsa devam edecek olan bir cephedir. Yani böyle bir cephe faşizme karşı bir demokratik devrimi hedefler ve gerçekleşinceye kadar devam eder.» (Emeğin Birliği, s. 9, 7 Ağustos 1977, s. 11).

«... faşizme karşı mücadelenin ve genel olarak demokratik devrim uğruna mücadelenin bu aşamasında ilk ve temel görev, sınıf bilincine sahip işçilerin ve emekçilerin, tüm sosyalistlerin, gerçek birliğinin sağlanması yolunda proleteryanın bağımsız siyasi partisinin oluşturulması uğruna ...... eylem birliğini sağlamaktır.» (a.g.y. s. 11).

Bu ve buna benzer doğrular sıralanır. Fakat parti nasıl kurulabilir? Gruplar bir araya nasıl gelebilir? Eylem birliği nasıl sağlanır? Bu sorulara somut bir cevap getirilmez. Yukarıdaki doğrulara yazık edilir.

YENİ V.P.

Yeni bir şey yoktu. DİSK'in UDC çağrısını detayda birkaç itiraz dışında benimsedi. Kaypak, belirsiz UDC önerisini ciddiye aldı. «İlerleme»nin kendine güvensizliğinden dolayı somutlaşmamış önerisinin somutlaşabileceğini sanıp, DİSK'in UDC önerisini somutlaştırmasını istedi. Eski önerileri olan «Sosyalist Partiler Arası Ortak Kurmay Merkezleri»nin eleştirisini ise «Yeni V.P. Anarşizm Batağı ve demagoji (III)» Başlıklı yazımızda ele alıyoruz.

BİRLİK NEDİR?

Birlik elbette bugünden yarına sağlanıverecek bir oldu bitti değildir. Çok yönlü bir mücadele ile varılabilecek bir sonuçtur. Fakat bundan «hemen yapabileceğimiz hiçbir iş yok» sonucu çıkarılamaz. Yarın varacağımız birlik sentezi bugünden atacağımız adımların meyvası olacaktır. Dağınıklık ortamımızda birliğe yönelik adımlar atmaktan sakınmak, birlik sorununu sonsuza ertelemek olur.

Önerilecek biçimler de hem eylem birliğine, hem de örgüt birliğine elverişli olmalıdır. «Direniş Komiteleri» sadece eylem birliği için yol olabilir. Fakat örgütsel birlik için somut değildir. Hattâ merkezsiz, tesadüfi bir biçim olduğu için, eylem birliği için bile elverişsizdir.

Hem eylem birliğine hem de örgüt birliğine yönelik biçim Merkezi Devrimci Derleniş Komitesi olmalıdır. Ülke çapında oluşturulacak Devrimci Derleniş Komiteleri, lafla zaman yitirmeksizin Halk Uyanış Güçleri örgütlemelidir. Ve her eğilimde Devrimci Derleniş Komiteleri «belirli kontenjanlarla temsilcilerini demokratikman seçip» kalıcı Merkezi Devrimci Derleniş Komitesine bağlanarak örgüt birliğine yönelebilirler.

Elbet de bu işin biçim tarafıdır.

Birleşmenin metodu ise :

1 — Gurupların teorik savaşı sürdürmeleri·
2 — Hareketi işçileştirip köylüleştirmeleri.
3 — Zartzurta paydostur.

MESS grevi ve işçi sınıfımız

(Baştarafı Sayfa 16 da)

e her zamanki gibi bekçi köpekleriyle. ili deyimleriyle sandika militanlarını, iş-i, uyandıramayacak duruma getirecekler.

O sökmedi mi Parababaları içimizden za-ruhlu, zayıf yürekli, zayıf vicdanlı, toy, l, biçare insanları kendilerine hizmet için larına çekmeye çalışıyor, bu durumu şu erle belirtiyorlar: «İşçilerin ne düşündük-neler konuştukları, şikayetlerinin neler ğu sürekli izlenecek, bütün işyerlerinde ınun edilecek bazı işçiler aracılığı ile bun-an bilgi toplanacak ve değerlendirilecek, likanın içinden haber alınmaya çalışıla-ır.»

Bu da sökmediyse o zaman, işverenin ka-lda MEMNUN ettiöi bir iki kanun çiğner, rtılarak devrimci işçilere, sosyalistlere rtılıyor. Sonra da MEMNUN ettiği zayıf u kişiliksiz insanların eline silah vererek köşebaşında «Faili Meçhul» cinayetlere ıan ediyorlar.

Fakat evdeki hesapları çarşıya uymaya-ır. İşçi Sınıfının yiğit, fedakar, bilinçli, alist militanları bu kahbe hesaplara hiç aman izin vermeyecektir. Parababalarının yunlarını bozmasını bilecektir.

Finans-oligarşisinin en son oyunu da Ar-ı ve Profilo'ya yapılan cazip tekliflerdir. lfi inceledigimizde altında yatan hesaplar bütün çıplaklığıyla ortadadır.

Grevlerin ta başından beri tekrarladıkları sözleri «MESS grevi ideolojiktir. Anlaşmazlık sosyal haklardan değil, Maden-İş'in uzlaşmaz tutumundandır.» diyen Parababaları bu demagojilerini arttırabilmek için bu yola başvurmuşlardır.

Böylece, kendilerince bunu ispat etme sevdasındalar. Yeni yeni demagojiler peşindeler. Diyecekleri şimdiden belli; «bakın biz, bir sürü sosyal hak verdik, fakat Maden-İş kabul etmedi. O halde bu anlaşmazlık Maden-İş'in uzlaşmaz tutumundandır.» diyerek günahlarını üstlerinden atmaya çalışacakları açık.

Arçelik ve Profilo MESS grevinde en tecrübeli en kararlı mücadele örnekleriyle, kilit nokta durumundadır. Parababalarının, teklif için bu işyerlerini seçmeleri tesadüf değildir. Arçelik ve Profiloda grevi kırdımıydı, diğer işyerlerini çökertmek daha kolay olacaktır. Onun için özellikle bu iki işyerine saldırılarını yöneltmiş durumdalar.

Bunun dışında bir de, Arçelik fabrikası grev başlamadan önce kapanmış durumda. Vehbi Koç, Arçeliğin sermayesini artık silah sanayiine devretmiştir. Bir Amerikan silah şirketiyle anlaşma yapılmıştır. Arçelikte sözleşme imzalanmış olsa da, işçiler iş başı yapsalar da kısa bir süre sonra 3000 işçi işsiz kalacaktır. Fabrika kapatılacaktır. Yani işçilerin Arçelikte sözleşmeyi imzalaması kazançlarına olmayacaktır. Kazançlı Vehbi Koç'tur. Bu önceden bellidir. Bundan seçilmiştir Arçelik.

Fakat İşçi Sınıfımız bu işveren hesaplarına metelik vermemelidir. İşverenlerin oyunlarını bir bir bozmalıdır.

Her şeyden önce temkinli davranmak ve düşmanımızı tanımak durumundayız. Ancak, böyle davrandığımız ölçüde isteklerimizi kabul ettirmek olasılaşabilir.

Bu, önümüzdeki sözleşmeler ve alacağımız sosyal haklar hiçbir zaman bizim kurtuluşumuz değildir. Çünkü şunu biliyoruz: Alacağımız ücret zammı, Parababalarının içine düştükleri ekonomik bunalımlarından dolayı sırtımıza yükledigi hayat pahalılığına çare olamayacaktır. Öyle ki daha sözleşmeler imzalanmadan bütün ihtiyaçlarımıza %100'den fazla zam geldi. Daha da gelecek. Hemde «4 yıldır işçi ücretleri ve diğer girdiler arttı. Bu yüzden zamlar gereklidir.» diye alçakça cebimize saldırılıyor.

Şunu bilmemiz gerekir, İşçi Sınıfının nihai kurtuluşu iktidara geçmekle olur.

İşverenler hem sendikalarda, hem partiler etrafında birleşerek iktidara sahip oluyorlar. Bizler de sendikalaşmakla beraber, bir parti etrafında da birleşmeliyiz. Ki bu Parti İşçi Sınıfının Partisi olmalıdır.

Parti ve yığın örgütleri olmadan hiç bir şey yapmanın, dünyaları yeniden kurmanın mümkün olmadığını bilince çıkarmalıyız.

İşçi Sınıfının biricik partisi için, anlayışla dayanışmalı, birleşmeliyiz.

" İki Süper "
Oportünizm

(Baştarafı Sayfa 4 de)

ımasını doğurur. Bu, Yadsımanın Yadsı-sını doğurur. Bu, Yadsımanın Yadsın-dır.» (Kapital, s. 804)...

... Demek ki Marx süreci, yadsımanın ınması olarak nitelendirirken, bunu sü-ı tarihsel zorunluluğunun bir kanıtı ola-vermek niyetinde değildir. Tersine: as-ı sürecin kısmen zaten gerçekleştiğini ve en de gelecekte gerçekleşeceğini tarih lığıyla tanıtladıktan sonradır ki, Marx üreci, ayrıca, belirli bir yasaya göre geli-bir süreç olarak niteler. Hepsi bu.» (F. ls'ten aktaran Lenin. Halkın Dostları erdir ve Sosyal Demokratlara Karşı Na-vaşırlar, s. 53).

Engels'in Dühring'e verdiği bu cevabı ı aktaran Lenin Usta alıntının sonunda ı der; «Okur görecektir ki Engels'in Düh-ı kanıtlarla parlak bir biçimde reddedişi, ta geleceğin tamamen Hegelci zincirin a durduğunu ve bunun kaçınılmazlığı nın ancak inanca dayandırılabileceğini eden bay Mihayilovski için de bütü-geçerlidir.» (Lenin. Halkın Dostları...

Marx-Engels ve Lenin Ustaların çok açık ğu gibi, doğanın, toplumun ve insan ıcesinin hareket (değişen gelişim) ka-ı olan «Niceliğin niteliğe dönüşümü» adsımanın yadsınması»nı açıkça inkâr ; hayatın canlı akışının, bu akışın in-eynine yasıyıp kavranışı demek olan bi-dışına düşmektir.

(DEVAM EDECEK)

ÜMRANİYE

(Baştarafı Sayfa 16 da)

Böylece 2. M.C. lügatında «halk» sözcüğünün ne anlama geldiği anlaşılmış oluyor. Onlara göre «halk»: Parababalarıdır. Devlet onlara hizmette «ipek gibi yumuşaktır» 40 milyon luk çalışan, emekçi insanımız ise; «bozguncu, anarşittir.» «Devlet onlara karşı kaya gibi serttir.»

Bugünlerde Tüm Türkiye halkını cehennem azabı gibi yakan ekonomik tedbir paketleri açılıyor. Zaruri ihtiyaç maddeleri bulunamıyor, kuyruklar günbe gün uzuyor. İşsizler ordusuna hergün yeni işsizler katılıyor. Her köşe başında halktan insanlar (işçiler köylüler, aydınlar) öldürülüyor. Tüm halkımız gibi Ümraniye'de 1 MAYIS MAHALLESİ'nde oturanlar (daha doğrusu oturmaya çalışanlar) da bu dertlerden muzdarip. Ama şimdi, onların derdi hepimizden daha büyük. Çünkü kışın yaklaştığı şu anlarda tabiî depremden daha beter gelen PARABABALARI DEPREMİ onları EVSİZ — BARKSIZ KAPSIZ — KACAKSIZ, YATAKSIZ — YORGANSIZ bıraktı.

Depremde evi yıkılanlara tüm dünya göstermelik de olsa elini uzatır. Oysa onlar böyle bir yardımdan da yoksunlar Elbet tüm Türkiye halkının sıcak manevi desteği onlarladır. Onlarla olacaktır. Maddi olarakta elinden geleni yapacaktır.

Devlet, hakim sınıfın ezilen sınıflar üzerinde tahakküm aracıdır. İktidar Parababalarının elinde oldukça, halka tahakkümlerini sürdüreceklerdir. Ama halktaki uyanışı önleyemiyeceklerdir. Eninde sonunda halkımız bu tahakkümü kıracaktır. Kendi iktidarını kurarak bu sömürü, zulüm, ölüm, rezil çemberini yarıp kurtuluşa ulaşacaktır. O zaman herşeyi yeniden insanca kuracaktır. Bunu hiçbir güç, hiç bir zulüm durduramıyacaktır. Tıpkı yaşamayı durduramadıkları gibi.

1 MAYIS MAHALLESİ DEVRİMCİ HALKININ, Parababaları düzenine karşı verdikleri YİĞİT yaşama ve SOSYALİZM mücadelelerinde tüm halkımız gibi sonuna dek yanlarındayız Bugün verdiğimiz 5 şehit, yarın vereceğiniz 5 bin, 5 milyon şehit yolumuzu aydınlatacaktır.

ANILARI MÜCADELEMİZE ÖNDER OLSUN.

DÜZELTME

5. 7. 10. sayfalarımızda bazı önemli tashih hataları yapılmıştır. Düzeltir özür dileriz.

5. sayfada 1. sütunun alttan 2. paragrafının ilk satırı «Proletarya Partisi gerçekliğini bilince çıkarma..» olacaktı.

Sayfa 7 sütun 1 satır 8'deki «..Bilgi'de..» «..Bildirge'de..» olacaktır.

Sayfa 7 sütun 1 satır 12'deki majüskülle yazılı TARİH İNKARCILIĞI SINIF KÖRLÜĞÜ ara başlık olacaktır.

Sayfa 7 2. paragrafın alttan onuncu satırında «..Bu iki grubun..» «..Bu grubun..» olacaktır.

Sayfa 7 sütun 2 satır 6-daki «..yaşatacakları..» «..yaratacakları..» olacaktır.

Sayfa 10 sütun 2 satır 3-deki «..huzur..» «..zuhur» olacaktır.

devrimci
derleniş

işçi sınıfımızdan

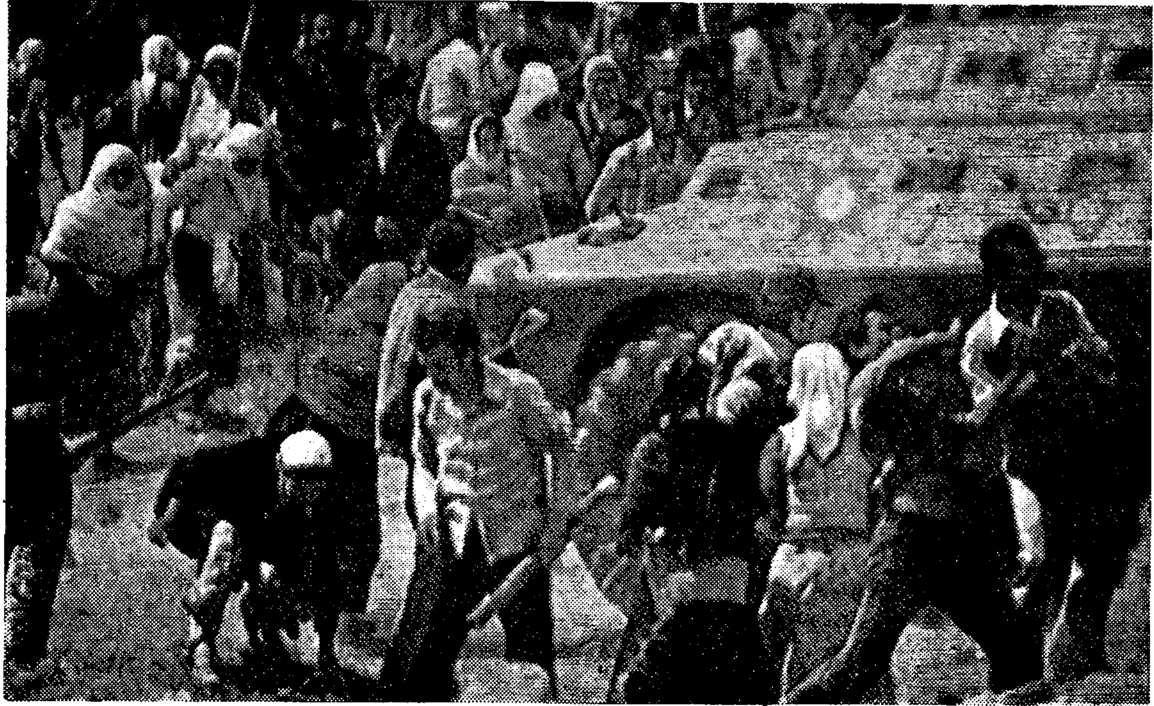
Ümraniye'de ölüm, zulüm, yıkım

2. MC'nin içişleri bakanı Korkut özal bir açıklama yapmıştır: «Devlet kendisine çarpana karşı kaya gibi sert, halka hizmette ipek gibi yumuşak olacaktır.» «Polisin silahlarını değiştireceğiz» diye. Ümraniye olayları bu sözlerin ne anlama geldiğini gösterdi.

Ümraniye'de evleri üç kez yıkılmış yoksul, işçi, işsiz insanlarımız, dördüncü kez birer oda olarak derme çatma yapabildikleri her türlü imkandan (elektrik, su, kanalizasyon v.s.) yoksun evlerinde 2 Eylül sabah vakti polis kuşatmasıyla uyanırlar. İstiklâl (1 Mayıs) Mahallesi 2000 konutludur. Yani enazından 10.000 nüfus: çoluk, çocuk genç, ihtiyar.

«İpek gibi yumuşak hizmet etmeye» gelen polisler halka yarım saat mühlet verdikden sonra panzerler, sis bombaları ve otomatik tabancalarla halka saldırırlar, sonuç: 5 ölü, 44 yaralı 200 den fazla tutuklu. Ve dayaktan geçirilmiş her yaştan yüzlerce insan. Buldozerlerle yıkılan 2000 ev.

Bu insanlar «devlete mi çarpmışlardı» ki

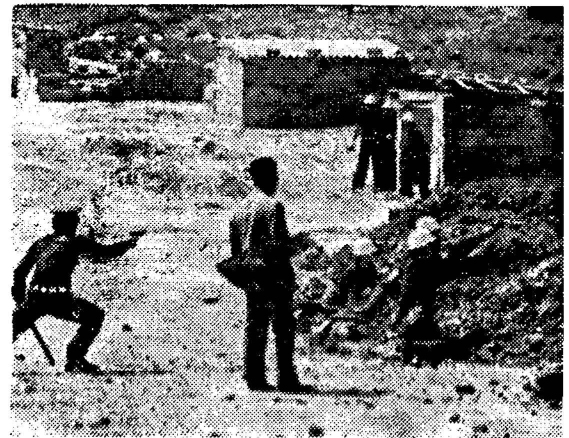


böyle «kaya gibi sert» davrandı 2. MC. üzerine ev yapılan arazi devletindir. İmar ve İskan Bakanlığının Gecekondu önleme bölgesidir. Madem ki devletin toprağı işgal edilmiştir: o halde «devlete çarpılmıştır» denilebilir ilk bakışta. İyi ama devlet bu araziyi halka dağıtmak için ayırmış. Öyleyse niçin böylesine kan dökücü olabiliyor: devlet. ,

Şundan: Halk bu bölgeye kendisi ev yaparak yerleşirse hiçbir müteahhit vurgun vuramıyacaktır. Devlet sosyal konutlar yaptırsa müteahhitlere milyonluk vurgun olanakları çıkacaktır. Devlet eliyle parababalarına milyonlar dağıtılacaktır. Tabi bu milyonlar da sosyal konutlara yerleştirilen halktan taksitlerle ve faizleriyle birlikte devletce tahsil edilecektir. Bu tahsil edilen paralar da yeniden parababalarına kredi alacak, teşvik tedbiri alacak vergi iadesi alacaktır.

İşte halkımızın girişkenliğini kullanarak, sözümona kendisine ayrılan, bu bö[...] yerleşmesi böyle bir vurgunu önlemiştir. P[...] babalarına (devlete) «çarpmıştır». Elbette «bozgunculara, anarşistlere karşı devlet [...] gibi sert olacaktır.»

(Devamı sayfa 15 de)



Sarıcaova'da Jandarma baskısı

Hergün, her yerde raslanan, burjuva basınına sızmayan bir baskı ve zulüm olayı: Aydın'ın Kuyucak ilçesinin Sarıcaova köyünü basan jandarmalar bütün köyü dipçikledi. 18 kişiyi gözaltına aldı. 2'si öğretmen 8 kişi tutuklu.

Olayın nedeni: köydeki bilinçlenme. Türkiyenin her yanında olduğu gibi artık Tefeci-Bezirgan çapuluna ve Ağa baskısına karşı uyanıyor köylümüz. Sarıcaova köylüleri de içinde yaşadıkları düzeni kavramaya ve bu düzene karşı mücadele etmeye yönelince, köyün AP.li muhtarının ve diğer eşrafın keyfi kaçtı. Birkaç muhbir vatandaşın marifetiyle jandarmalar bir düğün esnasında köyü basarak, birkaç devrimci genci yakalayıp Muhtar'ın evine kapatırlar. Bu arada köy halkı da ağır dayak ve hakarete dayanamayıp jandarmaları köyün dışına sürerek devrimci gençleri kurtarırlar. 2-3 gün sonra bir Albay yönetiminde kalabalık sayıda jandarma tekrar köyü basıp birincisinden kat kat fazla dayak ve işkenceyi tüm köylü halkına uygular ve 18 kişiyi alıp giderBaskı karakoldaki ağır işkencelerle de bitmez. Serbest bırakılan bir genç rapor almak isteyince tekrar karakola çekilip, bir daha şikayet edemiyecek hale gelinceye kadar dövülür.

Şu anda 8 devrimci arkadaşımız tutuklu. Kuyucak ve çevresi halkı ise örnek bir dayanışma ile evlatlarına sahip çıkma içindeler.

Mücadele her yerde, her türlü baskıya rağmen sürecektir. Halkın bilinçlenmesi baskılarla durdurulamaz.



MESS grevi ve işçi sınıfımı[...]

MESS grevi daha başlamadan önce, kendisini grev süresince olacak birtakım zorluklara hazırlayan parababaları, grevleri engelleyemeyeceğini anlar anlamaz ezeli silahları olan demagojiye tekrar sarılıverdiler. Yok efendim işçiler aslında grev istemiyorlar da, Maden-İş ve DİSK, işçileri greve zorla sokuyorlar. Grevlerin asıl amacı yeni sosyal haklar almak değil de ideolojiktir. Grevlerin sorumlusu uzlaşmaz tutumuyla Maden-İş ve DİSK'tir diyerek hem kendileri zeytinyağı gibi üste çıkıyorlar, hem de ondan daha önemlisi grevlerin tüm işçi sınıfına ve emekçi halkımıza malolmasını engellemeye çabalıyorlar.

Bütün bu engellemelerinin göle maya çalmak kadar hayal olduğunu gören bir avuç Finans Kapitalist işi daha ötelere götürerek grevdeki işçileri bölmek, böylece grevlerden kendilerinin kârlı, işçi sınıfımızın da yenik çıkmasını sağlayabilmek için yeni yeni oyunlar tezgahlıyor. Kendi sınıf çıkarları doğrultusunda kararlar alıyorlar. Bu kararlarına bir göz attığımızda parababalarının maskesini düşürmek onları gerçek yüzleriyle görmek daha olasılaşır.

Finans-Kapitalin en çok korktuğu şey [...]yalizmin işçi sınıfına maledilmesidir. Bu [...]kularını şöyle dile getirirler: «sendikanın [...]tan zihniyetli bir takım adamları var. Bu[...]la tek tek uğraşılmayacak. Bunların tam[...] bazı yollarla işçileri uyandıramıyacak dur[...] getirilecektir.» (MESS toplantı kararları n[...]

Parababalarının bu işi şimdiye kadar [...]sıl yaptıklarını biliyoruz. Her devrimci [...] her sosyalist militan yaşamıştır o bask[...]

(Devamı sayfa 15 de)

devrimci
derleniş
Sahibi : Ahmet KALE
Sorumlu Md : F. Ayhan ERKAN
Yönetim Yeri : İbrahim Müteferrika Sok.
Fazilet Han No : 4/111 Ulus/ANKARA
YILLIK ABONE : 30 TL.
Dizgi, Baskı : ULUCANLAR MATBAASI